

Annikki Arposen blogikirjoitukset

2018-2019

15.9.2019

Jouluyönä ykseysprinsiippi on täysimmillään

Täydellisen ihmisen prototyyppi, ”avatar” ruumistuu esikuvaksi meille muille aina keskiyöllä. Näin kerrotaan muidenkin kuin kristinuskon sankarin syntyneen. Miksi juuri keskiyöllä? Koska keskiyön hetkellä on ykseysprinsiippi voimakkaimmillaan.

Ykseys on keskiyön hetkenä niin ylivoimainen moninaisuuteen nähden, että siinä alkaa olla sille itselleenkin liikaa. Tämä ”liika” pakottaa sen heijastumaan aineen muotoon, jossa rajoitukset alkavat tuntua heti. Jouluna symbolisessa keskiyössä jumaluustila säteilee ylhäältä alas ihmiskuntaan, kuten jouluevankeliumissa kerrotaan. Subjektiiivisella tasolla tapahtuva ”kosketus” aloittaa muodonottamisprosessin meissä kaikissa. Tähtien vastapariksi syntyy pieni vauva. Meissä kaikissa ykseysprinsiippi koskettaa henkistä entiteettiämme ja se alkaa pyrkiä kosketukseen fyysisen kanssa meidän persoonallisen olemuksemme kautta.

Ykseysprinsiipin laskeutuminen keskiyöllä herättää ihmisen kollektiivisen ja aineellisen elämän ”unesta” kuin paimenet kedolla, mutta se ei vielä riitä. Ykseyden kosketuksen on kyettävä antamaan meille uusi energialataus, jotta lähtisimme niin sanotuksi uudelle tielle, toteamaan itse uuden syntymisen. Tähän on tarpeen ykseyden perusominaisuus, myötätunto, hyvä tahto. Ykseysprinsiippi on puhdasta myötätuntoa. Se ei pyyhi pois entisiä epäonnistumisia kosmisella tai yksilötasolla, vaan sisällyttää ne itseensä. Ykseydessä pimeys ja valo ovat hetken yhtä. Taivaallisen tähden vastapariksi syntyy fyysisellä tasolla pieni vauva. Täydellisille loosereillekin annetaan uusi mahdollisuus. Itse asiassa entisistä epäonnistumisista tulee se pohja, josta hengen ja aineen uusi yhteys syntyy.

Kaikkialle säteilevä myötätunto paljastaa vähitellen tarkoituksensa. Myötätunto kaiken mukaan kuulumista kohtaan on tarpeen, koska epäonnistumisista on muodostunut este ykseyden kokemiselle. Ihminen ei enää usko paluutiehensä takaisin Isän helmaan. Todellisuudessa entiset epäonnistumiset ovat nyt karmamme on pohja, josta persoonallisuuden toiminnan avulla syntyy dharmamme. Olemme oikea henkilö hoitamaan entisten halujemme ja ristiriitoja aiheuttaneiden toimiemme kohottamisen yhtä pykälää lähemmäs oman yksilöllisen henkisen ominaisuutemme avataraksi tulemista.

Jouluyön kosminen myötätunto ei ole tunne, ei empatiaa tai sääliä, vaan puhdasta kaiken hyväksyntää. Se on kosmista anteeksiantoa. Kuulumme kaikki joukkoon, olimmepa millaisia tahansa. Elämällä ei ole aikomustakaan päästää meistä irti.

1.12.2019

Jokaisen tietoisuus kannattelee yhteistä tietoisuutta

Ensimmäisenä adventtina valmistaudumme jälleen kohtaamaan myytin. Miten myytti kohdataan, kysyy moni. Vanhan tarinan toistamisen merkitys ei enää aukea ja siksi olemme valmiita pitämään myyttejä turhina. Myytti on kuitenkin aina henkinen ”ilmiö”, jonka pitäisi antaa yhä uudestaan juurtua jatkuvasti kehittyvään henkiseen tietoisuuteemme. Siksi toistamme myös jumalan

inkarnoitumismyytin vaiheet vuodesta toiseen kertomuksina, lauluina ja tapoina. Vaalittuna ja oikein ruokittuna myytti antaa yksilölle syyn olemassaoloon ja vastaa kysymyksiin.

Sanotaan, että mikään inhimillinen yhteiskunta ei pysy pitkään hengissä, elleivät sen jäsenet ole psykologisesti mukana jossain elävässä myytissä. Nyky-yhteiskunnat ovat tulossa myyttittömiksi. Kun emme anna myytin saada uutta, omaa ja henkilökohtaista, mutta vertauskuvallista sisältöä meissä, myyttien tilan valtaa on pseudohenkinen vanha sisältö uudelleen aktivoituna. Tietoisesti tunnistetut arvot katoavat ja vallan ja mielihyvän motiivit tulevat tilalle. Myytin katoaminen on syynä nykyiseen yksilön ja yhteiskunnan pahoinvointiin, jonka voi parantaa vain uuden luovan myytin löytyminen.

Tarvitaan uutta myyttiä, joka näkee yksilöllisen itsen mahdollisena astiana transpersoonalliselle tietoisuudelle. Se, minkä sanotaan tapahtuneen ensimmäisenä jouluna, tapahtuu nyt meissä. Inkarnaatiosta tulee tietoisuuden pyhiinvaellusmatka. Se on täynnä vastakkainasettelua ja ihmisen yritystä aineen ja hengen yhdistämiseksi itsessään persoonallisuuden kokonaisuudeksi. Sen sijaan, että kiroaisimme tätä, voisimme tänä vuonna pitää tätä normaalina tilana. Silloin oppisimme ehkä hallinnoimaan myyttejä ja mysteereitä vähän kuin taloutta: ei liikaa riskisijoituksia eikä varsinkaan vararikkoa, vaan asiallista energiansiirtoa tiedostamisen tasolta toiselle.

Uusi, henkisesti tiedostavampi suhtautuminen myyttiin ei kilpaile entisten uskontojen kanssa, vaan antaa kattavamman ilmaisun kaikkien uskontojen keskeiselle merkitykselle. Sillä on kyky yhdistää erilaiset uskonnot. Ihmiskunnan historiassa on selvästikin koittanut aika, jolloin uudenlainen ymmärrys ihmisestä voi olla pohjana uskonnolliselle, kulttuurilliselle ja poliittiselle yhdentymiselle.

Uuden myytin mukaan jokainen yksilö on ratkaiseva yhteisen tietoisuuden luomisessa. Jokainen, joka tunnistaa tämän myytin omaksi henkilökohtaiseksi todellisuudekseen, antaa elämänsä tämän prosessin palvelukseen. Kokonaiseksi tuleminen valaistumisessa tai muussa Itsen kohtaamisessa tarkoittaa Itsen tietoisuutta, mikä sallii meidän nähdä asiat ikuisuuden näkökulmasta. Kun maailmassa on riittävä määrä yksilöitä, jotka ovat ”kokonaisuuden tietoisuuden kantajia”, maailma tulee kokonaiseksi.

16.11.2019

Neliö kolmion sisään

Ihmisen rakenteen ryhmitys ylempään kolmioon ja alempaan neliöön on teosofiasta tuttua: hengen kolminaisuus ja muodon nelinäisyys. Teosofisten opetusten esittämässä ihmisen seitsenäisessä kokoonpanossa ylemmän kolmion ja alemman nelinäisyyden suhde esitetään usein kolmiona neliön yläpuolella. Ylempi ja alempi ovat erillään ja niiden välissä on antaħkaraņa siltana ja yhteydenpitolinjana. Hyvä niinkin, mutta oikeastaan henkisen elämän tavoite on sulkea neliö kolmion sisään niin, että alempi toimii aina ylemmän viitekehysessä.

Aineellinen elämä vaatii mieleltä paljon. Keskivertoihmisessä aistit stimuloivat jatkuvasti alempaa mieltä. Kiihtymyksen tila, jossa mieli hyppii halusta murheeseen, suuttumuksesta mielihyvään ja huolestumisesta pelkoon luo tietoisuutemme pyöröoven, jossa käy niin nopea virtaus, ettemme ehdi seuloa tulijoita. Lisäksi monille on muodostunut tällaisesta tilasta käsitys, että se on ihmisen luonnollinen olomuoto. Ajatus siitä, että toimisimme itse ovenvartijoina ja valitsisimme vierailijat, joille sallimme sisäänpääsyn mieleemme, on suurelle osalle vieras, jopa outo ja epäinhimillinenkin: miksi pyöröoven liikettä pitäisi hiljentää ja tutustua tulijoihin paremmin jo oven suussa?

Esoteerisen filosofian mukaan universumi toimii ja ohjautuu sisältä ulospäin. Vasta kun jokin asia elämässämme saa meidät käsittämään, että ulkoinen maailma muotoutuu sisäisen, psykologisen ja

metafyysisen mukaan, tulee tärkeäksi hankkia tietoa sisäisestä maailmasta ja opetella sen käyttöjärjestelmää. Oma henkinen kasvummekin tapahtuu sisältä ulospäin.

Teosofia opettaa, että meillä on rakenteessamme ihmisinä kaikki, mitä henkiseen kasvuun tarvitaan. Kasvumme ja kasvattajamme odottaa meitä ylemmässä kolmiossa, mutta alemman nelinäisyyden on aloitettava sillanrakentaminen sen omista, käsillä olevista aineksista. Vastaanottavainen asenne korkeampaa tietoisuutta kohtaan on tarpeen. Se hiljentää alemmaa samalla, kun kuuntelemme tarkemmin korkeampaa. Kun haluamme kyetä luomaan yhteyden sisäisen ja ulkoisen tietoisuuden välille, meidän on tarvis yrittää vähitellen lähestyä jonkinasteista tyyneyden tilaa, jossa valinta korkeamman ja alemman välillä tulee mahdolliseksi. Alemman, konkreettisen mielemme ympärillä käyttämään omaa ”ruumistaan” siltana ja yhteytenä korkeampaan ei käy hetkessä. Sanotaan, että tulee puhdistaa alemmaa nelinäisyyttä sellaisista aineksista, jotka eivät sovi yhteen ylempään kolmion henkimmäisen kanssa. Puhdistaminen on oikeastaan tilan raivaamista. Kun alakerta ei ole täynnä tavaraa, se ”siistyy” itsestään, kun siellä on tilaa korkeamman ja hienomman aineksen virrata sisään.

Ihmiskehityksessä ei nelinäisyyttä ole tarkoitus eliminoida tai konkreettisen mielen maailmaa tuhota. Se vain alkaa toimia henkisen kolmion viitekehityksessä.

3.11.2019

Homogeeninen viisaus

Opimme Salaista oppia tutkiessamme, että jokaisen organismin sydämessä on keskus, jonka kautta korkeamman tason tietoisuuden vaikutukset voidaan saada kosketuksiin alempien kanssa. Tämä laya-keskus on aktiivisen elämän piste, jonka kautta korkeamman tason elinvoima vuodattautuu alemmas kohti toimintaa ja ilmennystä. Tässä keskuksessa korkeamman tason ja alemman tason sekoittuvat koostumukseltaan yhtenäiseksi vahvistaen toinen toistaan. Puhutaan myös kahden eri värähtelytason yhdistämisestä välittäjävärähdysiksi. Tässä mielessä laya-keskus on kuin porrastasanne, jossa ovi korkeammalta ja kanava alemmas osutetaan samalle tasolle. Vain näin niiden on mahdollista olla tekemisissä toistensa kanssa.

Laya-keskukset ovat ratkaisevassa roolissa maailmojen synnyttämisessä ylhäältä alaspäin, ideasta ilmennykseen, mutta on mahdollista havaita niiden toimivan myös alhaalta ylöspäin, kun tarkastellaan henkistä kehitystä ihmisyyksilössä tai -yhteisössä. Kun uusi tietoisuudentaso tai uusi henkinen ominaisuus alkaa kerryttää massaansa ihmisessä tai yhteisössä, se ”kermoittuu” eli asettuu tiiviimmäksi, rasvaisemmaksi kerrokseksi sen aineen yläosaan, josta se on alun perin syntynyt. Huokaisemme helpotuksesta sen nähdessämme: mennäänhän täällä sentään joskus eteenpäin! Hyvyys, kehittyminen, viisastuminen tai millä nimellä tätä ilmiötä ihmisessä tai yhteiskunnassa kutsutaankaan, saa mielet iloisiksi, kun se erottuu selvästi havaittavaksi ”kermaksi”.

Mutta tilanne pysyy tällaisena vain hetken. Tietyn tiiviystason saavutettuaan ainesosat pulpahtavat laya-keskukseen, jossa niistä hölskytetään jälleen uusi homogeeninen eli ainesosiltaan tasalaatuinen liemi. Kun hyvyys, kehittyminen tai viisaus on jakautunut tasan kaikkien hiukkasten osalle, ei edistystä ole helppo havaita. Kokonaisuuden kermaprocentti kohoaa jokaisen laya-keskuskäsittelyn jälkeen, mutta lopputulos näyttää samanlaiselta kuin ennen.

Kun aine homogenisoituu hengen kanssa, sen kyky erilaistua tekee tilaa kyvyille etsiä ja löytää ykseyttä. Vastaavasti henki vahvistaa kyvykkyyttään toimia yksilöityneenä henkisyysnä. Sekä aine että henki ovat päässeet hiukan eteenpäin, mutta edistysaskeleen pienuus turhauttaa meitä yksilöinä, mutta vielä enemmän yhteisönä ja ihmiskuntana. ”Kermakerroksen” paksuuden eteen työskentelevät manaavat tunnetta siitä, että työ on aloitettava joka päivä alusta. Nekin, jotka eivät usko hyvyyden,

kehittymisen ja viisauden kumuloitumisen siunauksellisiin vaikutuksiin, turhautuvat, koska heidän mielestään kenenkään ei kannattaisi uskoa järjestelmään, jolla on niin surkea kyky osoittaa toimivuutensa. Ei tuomita laya-keskusta. Se on karman palvelin. Se pitää huolta siitä, että kun jokin osa edistyy, niin kokonaisuus edistyy. Kerääntynyt viisauden kermakerros vispataan aika ajoin rakenteeltaan rikki, jotta jokainen ainesosa voisi hyötyä siitä, vaikkei ei se meistä ihmisistä siltä näytäkään.

16.10.2019

Palvelu on osa dharmamme

Shirley Nicholsonin kirjan Opas henkisen elämän elämiseen tutkiminen looshi-illoissa sai pohtimaan erityisesti tuon hankalan sanan ”palvelu” merkitystä. Nicholson listaa palvelun yhdeksi henkisen ”kehitysmassan” kokoamiskeinoiksi. Muut ovat opiskelu, meditaatio ja muuttuminen. Näistä muuttumista hän pitää henkisen kehityksen ytimenä. Ihmiskunnan henkistä kehitystä ajateltaessa puhutaan henkisesti valveutuneiden kriittisestä massasta, joka täytyessään saa kehityksen pysymään uudella radallaan. Muuten jäädään keikkumaan uuden ja entisen vaihteluun.

Henkinen kehitys tarvitsee ihmisyksilössäkin riittävän määrän kehittyneempää ainesta, jotta löydetty uusi suunta pitää. Opiskeltu sisältö, meditaatiossa kosketuksen saanut uusi asenne ja niiden ihmisessä aikaansaama muuttuminen kohtaavat palvelutoiminnassa muun maailman. Tällaisen koeponnistuksen hyöty on kaksisuuntaista. Saamme tilaisuuden uuden asenteemme kokeiluun ja voimme saada uutta innoitusta käytännön toiminnasta. *Sisäisesti löydettyä tulee soveltaa ulkoiseen maailmaan, jotta olisimme tasapainoisia ja kokonaisia* //abc(Shirley Nicholson).

Mutta onko meillä velvollisuus osallistua palveluun? Ei tietenkään. Palvelu ei ole velvollisuuden täyttämistä eikä välttämättömyyden ylläpitämiseksi tarvittavaa työtä, vaan yltäkylläisyydestä annettu lahja. On totta, että elämässämme saattaa olla aikoja, jolloin velvollisuuksien täyttäminen ja elinkeinon ylläpitäminen vievät aikamme ja voimamme siinä määrin, että valinnaiseen palvelutyöhön osallistuminen on siirrettävä tuonemmaksi. Palvelun dharma antaa silloin odottaa itseään ja niin on hyvä silloin.

Ajatus palvelusta lahjan antamisena on erinomainen harjoitus alemman itsemme ja persoonallisuutemme ohjaamisessa. Liian moni on sitä mieltä, ettei hänellä ole mitään annettavaa. Silloin on varmasti äänessä pelkkä persoonallisuus. Alemman manaksen aina valppaana oleva vertailija alkaa luetella ehtoja: jos vain olisi ..., mutta kun ei ole sitäkään ..., toista se on niillä, joilla ... tai kyllä minä, mutta kun nuo toisetkaan eivät ... Tai entäpä ne, jotka haluavat palvella vain jollain tietyllä tavalla ja kääntyvät loukkaantuneina pois, kun eivät saa siihen tilaisuutta juuri silloin. Alempi itse on erinomaisen taitava ja nopea vertailija ja lisäksi hyvämuistinen, mitä tulee aiemmin kärsittyihin loukkauksiin.

Palvelun ei tarvitse olla auttamista, vaikka näin sen usein miellämme. Vahingoittamisesta pidättäytyminen on sekin palvelua. Se on omien asioittensa ja tilanteensa hoitamista niin, ettei se kuormita muiden, ympäristömme tai maapallomme voimavaroja.

1.10.2019

Itsensä kasvattajana

Itsekasvatuksella on sanana kolkko kaiku. Se tuo mieleen kurinpidon, epäonnistumiset ja turhauttavan yrittämisen. Miellämme aivan liian usein sen pelkästään horisontaaliseksi toiminnaksi,

jossa yksi osa mieltä koettaa taistella jonkin toisen osan tekemiä ”virheitä” vastaan. Vertikaalinen toiminta eli itsensä tiedostaminen sieluna ei useinkaan ole kasvatusprojektissa mukana.

Persoonallisuuden ”treenaaminen” on tuottoisampaa, jos kohdistamme kasvatuksemme esimerkiksi vain yhteen asiaan kerrallaan sen sijaan, että laatisimme listoja puutteista ja epäonnistumisista. Eräs hyvä alku on reaktioita synnyttävän autopilotin kääntäminen off-asentoon. Käytännössä tämä tarkoittaa jok’ikisen tunne- ja ajatusreaktion huomaamista ja toteamista automaattiseksi reaktioksi. Tämän seurauksena monet tottumusmallit saavat ansaittua huomiota ja jopa kyseenalaistuvat. Silloin pääsemme tietoisesti valitsemaan.

H P Blavatsky ehdotti itsekasvatuksen harjoitusmuodoksi käytöksemme ja reaktioittemme huomioimista alkuun vain yhden asian tai ominaisuuden suhteen. Hän antoi seitsemän vaihtoehtoa, joista voi valita yhden kerrallaan päiväksi, viikoksi, kuukaudeksi tai vaikka vuodeksi. Ne ovat:

- 1.lähimmäisenrakkaus, anteliaisuus
2. sanojen ja tekojen sopusointu
- 3.kärsivällisyys, anteeksianto
4. välinpitämättömyys nautintoa ja tuskaa kohtaan, himottomuus
5. energia, innostus
6. meditaatio, tiedostaminen
7. viisaus

Sitten vain yrittämään kontrolloida persoonallisuutemme reaktioita tänään vaikka kärsivällisyyden ja huomenna lähimmäisenrakkauden osalta. Meille luvataan harjoituksen tuovan järjestystä ristiriitaisten halujen ja toiveitten sekamelskaan ja ymmärrystä sen suhteen, että meissä on osa, joka on näiden ajatusten, tunteiden ja aistimusten tuolla puolen, joita pyrimme hallitsemaan.

Ihmisen fyysisen ja henkisen rakenteen yleistiedot auttavat myös, mutta vain silloin, jos käytämme niitä tiedonhankintaan siitä, mitä meissä tapahtuu. Millainen fyysinen käyttöväline minulla on? Mihin se ryhtyy mielellään ja mihin se on lähes pakotettava? Entäpä persoonallisuus? Millainen on minun persoonallisuuteni? Millainen sielu minulla on? Viimeistään tässä huomaamme, kuinka vaikeaa on saada selville, mitkä ovat nimenomaan persoonallisuuden ominaisuudet. Tasot sekoittuvat mielessämme yhdeksi vyyhdeksi, jonka mieli tarjoilee meille minänä.

Jälleensyntymääjattelu tarjoaa tässä apuaan. On kutkuttavaa yrittää löytää itsestään sitä kohtaa, pistettä, joka pysyy samana eri aikakausina eri maissa ja erilaisissa fyysisissä ruumiissa eletessä. Sellainen meissä kaikissa on ja siihen voi saada kosketuksen. Silloin tämänkertaisen inkarnaatiomme mielestä tuleekin kohde, jota jokin muu meissä tarkkailee kuin kulkuneuvoaan ikään. Tällainen tarkkaileminen on persoonatonta ja objektiivista. Arvostelua tai pelkoa siinä ei ole. Siinä vain katsotaan ja pannaan merkeille vähän samaan tyyliin kuin käytettyä autoa ostettaessa. Silloin alkaa myös vertikaalinen itsekasvatus toimia. Puhutaan henkisestä itsetuntemuksesta, mikä on meissä olevan todellisen tiedostamista. Alemman ja korkeamman osan välille meissä muodostuu tilaa jumalaisen heijastumiselle.

15.9.2019

Itsetuntemus on ihmisen rakenteen tuntemista

Itsetutkistelua suositellaan henkisen tien kulkijan työvälineeksi itsetuntemuksen lisääjänä. Monet uskonnolliset ja filosofiset suuntaukset kehottavat harjoittelemaan oman käyttäytymisemme, ajatustemme, tunteittemme ja reaktioittemme kiihkotonta huomioimista säännöllisesti esimerkiksi joka ilta päivän toiminnan päättyessä. Tämän harjoituksen mukaan päivän tapahtumat käydään läpi

ja inventoidaan kolmeen koriin: onnistuneet, neutraalit ja vähemmän onnistuneet. Tällaisessa harjoituksessa kehitämme kuitenkin vain tietämystämme tämänkertaisen inkarnaatiomme persoonallisuuden vahvuuksista ja heikkouksista, emme varsinaista itsetuntemusta.

Henkisessä kehittämisessä on suuri apu ennen kaikkea ihmisen ruumiin, mielen, sielun ja miksei myös hengen toimintarakenteen tuntemuksesta. Olemme henkiseltä rakenteeltamme samalla tavoin samankaltaisia toistemme kanssa kuin fyysisen ruumiimme osalta, toisin sanoen järjestelmämme eivät ole kovinkaan yksilöllisiä sen suhteen, mikä on niille välttämätöntä, mikä haitallista tai mitä ne tarvitsevat voidakseen hyvin. Reagoimme fyysiseen tai psyykkiseen kipuun, pelkoon, yllätykseen tai epävarmuuteen aika lailla samoin, vaikka reaktion aiheuttava asia tai tapahtuma voi olla kovinkin ”yksilöllinen”.

Hyvään itsetuntemukseen kuuluu oppia tietämään, mikä osa meissä kulloinkin reagoi eli toimii mielemme käyttäjänä. Ihmisen niin kutsun biologisen, fyysisen puolen intressit ovat kovin erilaiset kuin henkisen puolemme. Useimmilla se on niin kutsuttu alempi itse, biologisen ihmisen ja konkreettisen mielen yhdistelmä. Alemman itsemme on hyvin vaikea oppia olemaan neutraali, pidättäytyä salamannopeasta mielipiteenmuodostuksesta. Se ei kykene katsomaan vierestä omia reaktioitaan. siihen meidän on löydettävä itsestämme jokin muu osa. Tämä on hyvä tietää, jolloin osaa suhtautua mielensä tarjoamaan arvioon ja toimintaehdotukseen harkitsevasti.

Useimmille meistä suurin askel itsetuntemuksessa on huomata, että mieleni ei olekaan sama asia kuin muu minä. Pienenkin katseluetäisyyden löytäminen rauhoittaa. Voin jopa oppia kysymään mieleltäni, mistä moinen reaktio. Ilo on suuri, kun keskinäinen luottamus on kasvanut sen verran, että voin odottaa jonkinlaista vastausta.

Aatman kyllästämä ego on H P Blavatskyn ajatus. Hänen mielestään tässä on ihmisen henkisen kehityksen suunta ja päämäärä. Aatma edustaa korkeinta henkisyttä ja ego kunkin ihmisen tavallista parhainta psyko-fyysistä kokoonpanoa fyysisen tason toiminnassa. Aatmaa emme koskaan opi tuntemaan, vaikka elämme ja olemme siinä koko ajan, mutta opimme puhkomaan reikiä egoa ympäröivään kalvoon, jolloin virtaus ylhäältä alaspäin kyllästää olemuksemme.

1.9.2019

Zen opettaa ilman vertailukohtia – ärsyttävää?

Uranus-looshissa vietimme zen-kesää. Sukelsimme kymmenen kuvan kuvasarjaan, joka kertoo siitä, kuinka poika päättää lähteä etsimään härkää kesyttääkseen sen itselleen. Härkä löytyy, poika saa sen kiinni, opettaa sen kulkemaan rimpuilematta haluttuun suuntaan. Lopulta poika voi istua härän selässä huilua soitellen ja ohjaamatta tai kaitsematta härkää mitenkään se löytää kotiin. Mutta sinne ei jäädä lepäämään, vaan poika lähtee torille ihmisten joukkoon uutena itsenään ja kohtaa tiellä Mestarin.

Zen-buddhismin tapa opettaa koaneilla ja tarinoilla on sekä kiinnostava että ärsyttävä. Siinä oppilaalle ei anneta vertailukohtaa ja sen seurauksena oppilas ei suurimman osan aikaa tiedä, missä mennään. Lineaarisesti ajatteleva mieli saa oikosulun ja se juuri onkin tarkoituksena. Ei ole oikeasti mitään, mistä pitää kiinni. Tämä on vaikeaa länsimaiselle mielelle, joka haluaa tietää, mitä olemme tekemässä, miten edistystä mitataan ja miten verrata itseään muihin. silloin se menettää kykynsä elävöittää ja ravita tilannetta. Meillä on usein mallien kehittämisen pakkomielle sen sijaan, että ymmärtäisimme että koko elämä on loputonta pureskele, sulata, päästä irti ja mene eteenpäin. Vertauskuvallisessa tarinassa kuulijaa kiehtoo ”roolitus”. Mikä on härkä? Mikä on poika, joka kesyttää härän? Tämä zen-tarina on toimiva kuten pitääkin. Sen voi lukea monella tavalla. Härkä voi olla alempi itseni, entinen elämäntyyli, ajattelutapa tai tottumus, joka ei toimi enää. Se voi olla

karmani, johon kypsymättömyyttäni suhtaudun aina entisellä tavalla ja saan saman läksyn eteeni yhä uudestaan ja uudestaan.

Poikana voimme pitää itseämme, siis minkä tason ”itseä” tahansa. On herkullista ajatella, että härkä onkin alempi itseni, persoonallisuuteni, egoni, jota Itse yrittää ohjata yhteistyöhön kanssaan. Teosofisten opetustenkin mukaan korkeampi Itsemme on ottanut tehtäväkseen pyrkiä vaikuttamaan alempaansa ja käyttövälineisiinsä toiveena, että niistä tulisi hiukan halukkaampia kulkemaan samaan suuntaan Itsen kanssa. Jos se onnistuu, niin seuraavassa inkarnaatiossa sen on mahdollista syntyä tässä suhteessa taitavampiin ja halukkaampiin käyttövälineisiin.

Henkisyiden tiellä omaksi hankittu uusi ominaisuus tarvitsee käyttäytymismuodon. Sitä tulee ”ulkoiluttaa” entisessä elinympäristössä ja seurata tarkkaan, miten itse reagoi eri tilanteissa, kun yrittää pitää mielessään uuden asenteen, uuden ajatuksen, uuden elämäntyylin jne. Samadhi ei ole asana, vaan toimintaa. Mitä lähemmin toisiinsa integroituneita ovat ”uusi” ja ”entinen”, alempi ja korkeampi, sitä luontevammaksi käy kulkusuunnan valinta. Ei tarvitse koko ajan vahtia, pysyykö härkä tiellä, vaan aikaa ja energiaa jää ”kulttuuriinkin”.

Ulkopäin katsovalle härän kesyttänyt poika ei ole muuttunut mitenkään. Muillekin näkyvän henkisen valaistumisen korvaa tavallisuus. Itsetömyys ei välttämättä ole epäitsekästä uhrautuvaisuutta, vaan sitä, ettei mikään ihmisessä ole huolissaan itsestään. Henkisen kypsyyden mukanaan tuoma leikkisä elämänasenne on toista kuin kypsymättömyyden osoituksena esiintyvä ”vitsailu”.

1.8.2019

Häät

”... Se liitto on puhdas ja kuolematon, joka siellä solmittu on...”

Tämä Vexi Salmen ja Kassu Halosen laulun kertosäe hiljentää minut aina, kun sen kuulen. Ja kuuntelen sitä usein silloin, kun haluan hiljentyä. Yksinkertaisin ja arkisin sanoin se kuvaa monadin ja minun välistä suhdetta. Ihmisen monadi ei päästä irti yksilön eikä persoonallisuuden ilmenemismuodoista aineen karkeammilla tasoilla. Ei vaikka inkarnoitunut tietoisuus samaistuisi niin lujasti käyttövälineisiinsä, ettei halua kuullakaan mistään hengestä, jonka kanssa sillä on jokin liitto. Ja missä se on muka solmittu!

Edellä lainattu kertosäe on laulusta, jonka nimi on Häät. Avioliitto ja häät ovat vanha, yleinen vertaus henkisen tien, Polun päään löytymiselle, laajemman ymmärryksen avautumiselle, valaistumiselle, Korkeimman palvelukseen lupautumiselle jne. Kaksi eri suunnista ja lähtökohdista tullutta kohtaa, yhdistää ominaisuutensa ja jatkaa samaan suuntaan. Teosofista puheenpartta käyttäen korkeampi Itse on onnistunut vihdoin ja viimein puhumaan alemman itsen aatteensa kannattajaksi ja yhteisen tahdon toteuttajaksi.

Kun monadi on lähettänyt itsestään säteen alempiin maailmoihin, se tekee työtä ”sijoituksensa” tuoton varmistamiseksi. Se ei voi käyttää pakkokeinoja, ei huutaa, ei uhkailla eikä lahjoa. Se voi vain vahtia valppaana hetkiä, jolloin karkeampien aineen tasojen kanssa samaistuminen antaa hiukan periksi ihmisyksilössä. Silloin se yrittää kuiskata, vinkata katsomaan toiseen suuntaan. Se on usein turhaa, mutta kun se onnistuu, on todella syytä juhlia.

Siis häät! Vexi Salmi kuvaa laulussa lumoavan kauniisti ihmisen korkeamman ja alemman olemuspuolen antautumista toisilleen. Koko luonto ja kaikki luomakunnat iloitsevat: ”...Taivaskin riemusta salamoit. Häämarssia tuuli soi. Kirkkaana holvina leiskuva yö ja ukkonen tahtia lyö...”

Ja kuten kaikissa häissä, morsian on kaunis ja sulhanen komea:

”...On ikuisuus huntuna morsiamen ja elämä sulhasenaan. Ja kimppuja totuuden kukkasien häävierailta lahjoinaan...”

Elämä ikään kuin pyytää, ettemme koskaan lakkaisi luottamasta siihen, että se on lupautunut kumppaniksemme eikä päästä meistä irti

1.7.2019

Musta vyö

Kun siivosin Uranus-looshin kaappia, löysin looshimme kesäisten lukupiirien päiväkirjan 1970-90-luvuilta. Näin kutsuttiin looshin kesäkokouksia. Päiväkirjasta päätellen niissä todella luettiin toisinaan ääneen teosofista kirjallisuutta, toisinaan tehtiin retkiä. Olemme jatkaneet kesäkokouksien perinnettä talvista tahtia harvemmin tapaamisina ja looshikokouksina vapaamuotoisemmin.

Lukupiiriin ääneen lukemisen olemme jättäneet, sen sijaan valitsemme kesällemme teeman. Viime vuonna meillä oli Uranus-looshissa deevakesä, tänä vuonna zen-kesä. Kolmen viikon välein kokoonnumme kesälooshiin pohtimaan, mitä henkisen elämän tietoisuuteen herääminen on zeniläisittäin. Saman asian tarkasteleminen eri filosofioiden tai näkemysten kannalta on yllättävän hedelmällistä itse kunkin ajattelulle. Yhtymäkohtien havaitseminen kehittää symbolisen ajattelun kykyä, mikä on edellytys tietoisuuden avautumiselle kohti uusia alueita.

Zen-traditio pursuaa yksinkertaisia, osuvia tarinoita. Kesämme teemana on kuuluisa kuvasarja pojasta ja härästä. Poika löytää jäljet, seuraa niitä ja näkee härän. Hän haluaa ottaa härän kiinni ja saada sen kulkemaan samaan suuntaan kanssaan. Näin tapahtuukin. Saman voi kertoa teosofiasta tuttua sanastoa käyttäen ja olemme looshi-illoissa herkutelleet näillä ”käännösmahdollisuuksilla”.

Zen-tarinoista koskettavimpia on kertomus siitä, miksi itämaisten taistelulajien mestareiden vyön väri on musta. Tarinan mukaan mitä mustempi vyö, sitä useammin se on solmittu vyötäisille pitelemään vaaleanväristä harjoitusasua. Vyö jää usein ilman pesua silloinkin, kun housuja ja jakkua pestään ja se tummuu vähitellen kertoen näin harjoituksen määrästä. Puhtaalla vyöllä ei yllätä mestariksi.

Tarina vyön väristä sisältää zenille ominaista syvällisyyttä. Se korostaa toistuvan harjoituksen tarvetta, mutta varoittaa rakastumasta osaamiseen ja onnistumisentunteeseen. Älä vertaile, se muistuttaa, älä vertaile suoritustasi muiden suorituksiin äläkä edes nykyisiä omia suorituksiasi entisiin. Solmi vain vyösi ja käy toimeen kysymättä, kauanko tätä täytyy tehdä ennen kuin tuloksia alkaa näkyä. Zen-tarina opettaa olemaan huolehtimatta tulevista harjoituskerroista tai niiden määrästä etukäteen. Tässä hetkessä on vain tämä yksi eikä muuta. Jokainen inkarnaatiokin voidaan nähdä vyön sitomisena ja toimeen tarttumisena. Kuinka vaikeaa onkaan tehdä jokainen toimi yhtä huolellisesti, yhtä iloisena ja huolettomana menneestä tai tulevasta! Kuinka vaikeaa onkaan antaa jokaisen meditaatiohetken elää tuoreena kokonaisesta inkarnaatiosta puhumattakaan! Mutta vyö tummuu vain työssä likaantuneiden käsien toistuvista kosketuksista, kun se solmitaan vyötäisille kerta toisensa jälkeen.

2.6.2019

Jälleensyntymä on hengen ja aineen suhteen jatkokehitys ihmisessä

Maailmankatsomukseltaan teosofinen astrologi Dane Rudhyar on kirjoituksissaan todennut, että sanana jälleensyntymä johtaa helposti väärinkäsitykseen. Hän väittää, ettei oikeastaan ole kysymys

minkään tietyn syntymisestä uudelleen, vaan ihmisen ruumiistumissarjan ja yhden/jonkin henkisyyden ominaisuuden välisen suhteen jatkokehityksestä. Ruumiistussarja olemme me itsekukin. Tämän sarjan uusi osa inkarnoituu eri kulttuureihin ja eri aikakausiin joko aloittamaan tai jatkamaan suhdettaan ikuiseen/henkiseen/kaikkiin/Elämään/Yhteen jne. (Tarpeeton ylipyhitään.) Miten tätä henkisyyden ominaisuutta nimitetään, riippuu yksilön elämää ympäröivien kulttuurien, uskontojen ja filosofioiden ”tavasta”.

Aiemmat sukupolvet olivat kulttuurillisesti ja uskonnollisesti ”lokalisoituneita”, toisin sanoen fyysisen inkarnaation aikakausi, maanosa, maa ja jopa paikkakunta tai kieliryhmä ehdollisti ihmiset maailmankatsomuksellisesti useimmiten koko elämänsä ajaksi. Nyt on toisin. Emme ole enää sidottuja enempää aikaan kuin paikkaan. Voimme helposti vaihtaa syntymäympäristömme kulttuurin, uskonnon tai filosofian meille itsellemme sopivaksi elämänselitykseksi. Kirjallista aineistoa on jo pitkään ollut helposti saatavilla myös meistä ajallisesti tai paikallisesti kaukana olevien henkisten opetusten sisällöstä. Sähköinen tiedonvälitys on helpottanut tätä vielä edelleen.

Kierros kierrokselta yksilöityvämmät persoonien sarjat oppivat vähitellen suhtautumaan yhä vastaanottavaisemmin henkiseen ominaisuuteen, joka pyrkii löytämään täydellisen ilmaisuvälineen ihmisen muodossa. Päämääränä on kaikille hengen ja aineen tuleminen yhdeksi. Kun yksi ihmiselämien sarjan persoonallisuuksista tulee omalta kohdaltaan tietoiseksi siitä, että sen ja henkisen ominaisuuden välillä on yhteys ja sen ylläpitämisestä tulee tälle persoonallisuudelle elämisen ihannemalli, puhutaan Polulla kulkemisesta.

Polulle astuminen, henkiselle tielle lähteminen on mahdollista tietyissä vaiheissa yksilön elämää, samoin kuin sen kansan ja kulttuurin elämää, johon hän on inkarnoitunut. Myös ihmiskunnan henkisen evoluution kokonaissyklillä on vaikutuksensa. Astrologi Dane Rudhyar kutsuu tätä symbolisen keskipäivän ja auringonlaskun väliseksi keskipisteeksi. Biologisen ihmisen vaistonvaraisten tarpeiden tyydyttämisen huippuseisonki on ohitettu ja ulkoisesti turvatut olosuhteet luotu. Sama pätee yhteiskuntaan: on onnistuttu luomaan olosuhteet, joissa kaikki yhteiskunnan ja sen jäsenten kaikki energia ei kulu fyysisen jatkuvuuden turvaamiseen. Pelastusarmeijan toiminnastaan käyttämässä tunnuksessa ”Soppaa, saippuaa, Sanaa” on vinha perä, erityisesti sanojen järjestyksessä.

Polulla kulkeva alkaa kokea enenevässä määrin, että elämä ja kuolema eivät enää ole jotain, mikä vain tapahtuu meille. Objektina oleminen vaihtuu subjektiksi. Polun päätepisteessä odottaa puhtaasti ”inhimillisen” vaiheen päättymisen, valaistuminen. Silloin ykseysprinsiippi hallitsee ja moninaisuusprinsiippi väistyy syrjemmäksi.

18.5.2019

Itsetömyys on vapautta

Henkisen tien kulkijaa kehoitetaan harjoittamaan itsetömyyttä. Kehotus tuntuu melkein oudolta sen jälkeen, kun on oppinut, kuinka monta erilaista ”itseä” meissä on. Mikä niistä olisi jätettävä pois vai kaikkiko? Puhumme pienestä tai alemmasta itsestä ja korkeammasta itsestä, jonka kirjoitamme mielellään isolla alkukirjaimella.

Meillä kaikilla on alkuun vain pienempi, alempi itse, joka on meidän biologinen itsemme. Ihmiskunnan evoluution alkuaikoina ei vielä kenessäkään ollut tilaa korkeammalle itselle. Jossain vaiheessa tilanne muuttui. Ei niin, että kaikki yhtäkkiä ”saivat” korkeamman itsen, vaan se tuli mahdolliseksi ihmiskunnan evoluutiossa. Näin käy ihmisille nytkin. Synnymme yhteisöön, jossa kaikilla on biologinen, alempi, pienempi itse toiminnassa. Opimme matkimalla sen toiminnan. Mutta siinä ei ole kaikki. Alemman itsen ja korkeamman itsen yhteys on potentiaalisenä, piilevänä meissä kaikissa. Evoluution tarkoitus on alemman itsen ja korkeamman itsen yhteinen tahto ja suunta.

Alempi itsemme on ”luonnollisen” ihmisen biologisen elämän takaaja. Se osaa ja ymmärtää, miten biologisen ihmisen tulisi yrittää selviytyä maapallon biosfäärissä ja ihmisten kollektiivin yhteiselämässä. Se vartioi biologisen elämän jatkumista elämäntehtävänään. Sen osana on olla huolissaan, valppaana ja kehittyä aina paremmaksi näiden ominaisuuksien hallinnassa.

Korkeamman itsen näkemys ihmiselämästä on erilainen: se muistuttaa biologisen yksilön yhteydestä toisiin samanlaisiin ja myöhemmin myös erilaisiin elämänmuotoihin ihmisen yhä laajemmassa elinympäristössä. Korkeamman itsen näkökulmasta olemme ”vain” yhden Elämän osa. Ristiriita alemman ja korkeamman välillä on valmis: ne ovat ”huolissaan” eri asioista.

Ihmistä sanotaan epätsekkääksi, kun hän panee tietoisesti syrjään alemman pienen itsen intressit ja edistääkin sen sijaan toisten tai kokonaisuuden etua, vaikka pienen itsen edut siitä kärsivätkin. Mutta entä itsetömyys? Se ei ole ominaisuus, vaan mentaalinen asenne. Se on vapautta niistä ominaisuuksista, jotka osoittavat huolissaan olemista itsen ikiomasta pienestä osasta elämässä. Näistä ominaisuuksista vapautuminen käy mentaalista kuntotreenistä. Muutaman harjoitusliikkeen tekeminen päivittäin laajentaa pienen elämämme rajoja. Näemme sukumme, heimomme, isänmaamme, rotumme, aikakauden, jossa elämme ja planeettammekin laajarajaisempana: siihen alkaa kuulua yhä erilaisempia elämänmuotoja. Sanomme omaksemme yhä suurempia ja moninaisempia kokonaisuuksia, koska koemme olevamme osa niissä kaikissa. Se, mikä vielä äsken saattoi tuntua pienen itsen korvaamattomalta menetykseltä, sulaa säveleksi Elämän suureen musiikkiin.

3.5.2019

Kuka minä olen vai mitä minä olen

Henkisen tien kulkijalle korostetaan itsetuntemuksen tärkeyttä. ”Ihminen – tunne itsesi”. Tämä kääntyy mielissämme melkein vaistomaisesti kysymykseksi, kuka minä olen. Mutta oletteko ajatelleet, että kehotus tuntea itsensä voisikin sisältää toisenlaisen kysymyksen: mitä minä olen. Kysymyssana kuka johtaa ajattelemaan kaikkea sitä, miten olen ainutlaatuinen, kun taas kysymyssana mitä kehottaa tutkimaan aineksia, joista koostumme ja yhdistelmän tarkoitusta ihmisevoluutiossa.

Ihmisen ydinolemusta, kaikille yhteisen ja jokaisen kohdalla ainutlaatuisen yhdistelmälle on filosofisessa ajattelussa monta nimeä ja kuvausta. Minusta hienoin ja puhuttelevin on se, jossa sanotaan meistä jokaisen olevan yksi kirjain Logoksen kaiken alkuunpanelevassa luovassa sanassa. Henkisen tien kulkemisessa on oikeastaan kyse siitä, että kiinnostuu virittymisestä toteuttamaan tämä kirjain elämässämme, asettumaan Logoksen sanaan sille paikalle, johon kuuluu. Se on dharma.

Mikä on kirjaimeni, kiinnostaa meitä ihmisiä usein niin paljon, että se, mistä oikeasti on kyse, jää syrjään: virittäytyminen. Tätä varten ei tarvitse ensin tietää yksityiskohtia kirjaimestamme eli ydinolemuksemme piirteistä, syntyvaiheista, koostumuksesta ja aiemmasta historiasta. Virittäytyminen alkaa suostumalla virittäytymään.

Yltiöyksinkertaistettuna dharman toteuttamisen teknisessä prosessissa tapahtuu kunkin oman kirjaimen erityisen henkisen ominaisuuden yhdistäminen kulloisenkin inkarnaation psykofyysisiin käyttövälineisiin ja sen ilmentäminen niiden kautta. Useimmilla askellus menee suunnilleen näin: kiinnostus, innostus, harjoittaminen ja yhdentyminen. Kiinnostusvaihetta leimaa yleensä voimakas tiedonhalu asiaa kohtaan, ikään kuin haluaisimme ensin mahdollisimman paljon tietoa siitä, mitä olemme hankkimassa. Monien kohdalla asia jääkin tähän. Vuodet tulevat ja menevät, teoreettista tietoa ihmisen rakenteesta ja mahdollisesti myös omista erityispiirteistä kertyy, mutta virittäytyminen ei kiinnosta.

Innostusvaiheessa tilanne on jo toinen: tämä on ihmisevoluution tie. Tässä haluan olla mukana. Tällöin kosketuspinta omaan tiehen, omaan polkuun on syntynyt eikä se monilta enää katoakaan, vaan voimistuu jatkuvasti. Virittyminen tapahtuu uudelleen säännöllisesti ehkä joka päivä, ehkä joka viikko, ehkä kerran kuukaudessa. Tietoakin karttuu, mutta se ei enää ole ulkokohtaista muitten kertomaa. Alkaa vähitellen huomata elämässään uusia piirteitä: sanasto, jolla kuvailemme elämäämme, on täynnä uusia sanoja, jotka saattavat muuttaa toisennäköiseksi tarinan, jota kerromme itsellemme omasta menneestä ja tulevasta elämästämme.

Yhdentymisessä henkisen olemuksemme ja alemman psykofyysisen puolemme tahto elämämme suhteen on sama. Polku kulkea on siinä, missä itsekin olemme.

23.4.2019

Todellisuus on siinä, missä itse on

Todellisuus on siinä, missä itse on. Se on väistämättä rajallinen, sillä inhimillinen kokemus on rajallinen. Eläisimme kattavampaa todellisuutta, jos tietoisuutemme olisi yli-inhimillisellä tasolla. Todellisuus on molemmille tasoille sama, mutta itse kunkin tarkastelupiste määrää rajat. Yli-inhimilliseltä tasolta katsellen meidän inhimillinen todellisuutemme sisältyy mukaan, mutta siinä ei ole kaikki. Me projisoimme rajoituksemme kaikkeen, mitä koemme, myös silloin, kun yritämme ymmärtää suurempia kokonaisuuksia, joiden osia olemme. Haluaisimme mielellämme havaita ja kokea itseämme suurempaa, mutta tasoero kokijan ja koettavan välillä vaikuttaa asiaan. Todellisuus ehdollistuu kokijan ominaisuuksien perusteella ja suhteellistuu jopa hänen elämässään kyseisellä hetkellä vallitsevan tilanteen mukaan.

Metafyysikot ja mystikot puhuvat tiedosta, joka saadaan, kun se, joka tietää, ”samaistuu” siihen, mitä tiedetään. Olisi ehkä kuvaavampaa puhua resonoimisesta, värähtelemisestä samalla aaltopituudella, samaa säveltä. Se ei ole niinkään tietoisuutta kuin toimintaa, laittaa itsensä liikkumaan samassa rytmissä. Kun onnistun keinahtelemaan edes hetken ajan buddhi-tason tietoisuuden edellyttämässä rytmissä, ”saan” buddhi-tason tietoa. Kyky saada ihmismielen tason tuolla puolen olevien tietoisuuden tasojen rytmistä kiinni kehittyy vähitellen. Yritys onnistuu toisinaan paremmin, toisinaan heikommin.

Ihmismielen perusominaisuuksiin kuuluu kyky ja tarve tehdä kaikesta ”minun”: minun havaintoni, minun maailmani, minun tietoni, minun olemassaoloni. Se ei ole itsekkyyttä moraalisisessa mielessä, vaan mielen luontainen tapa olla olemassa, hoitaa tehtäväänsä ja oppia lisää itsestään. Uskonnollisfilosofinen opetus kehottaa asettumaan toisten asemaan, näkemään asia toisten silmin, mikäli haluamme kasvattaa ymmärtämystämme. Onnistumme paremmin, jos opettelemme mentaalisesti kieltäytymään ajatusten, mielipiteitten ym. omimisesta ja niistä kiinnipitämisestä vain siksi, että olemme joskus ajatelleet niin, kokeneet jotain, toivoneet jotain tai pelänneet jotain. Tuoreesti asennoituminen purkaa muistoissa elämisen voimaa ja vahvistaa kokemiskykyämme.

Kokonaisuus säteilee voiman ja valon täyteyttä, mutta jokainen sen komponenttiennoista ”kuuluu” ainoastaan yhteen väreistä (eli ”säteistä”), jotka yhdessä muodostavat jumalaisen voiman ja valon. Samaa perusvärähtelyä resonoivat löytävät toistensa värähtelyt ja vahvistavat niitä saaden oman värinsä, säteensä yhteissoinnin kirkkaammaksi ja siten kokonaisuuden voiman valon loistavammaksi.

13.4.2019

Ennakkoluulot ovat känsä mentaaliruumiissa

Ihmiskunnan henkisen evoluution nykyinen vaihe on tarkoitettu erityisesti mielen (manas) kehittämiseen. Tavoitteena on sen tyyppisen älyn kehittäminen, joka panee merkille asioiden väliset eroavaisuudet. Kriittisyys, niin paljon eripuraa kuin se saakin aikaan, on välttämätöntä, jotta ihmisestä kuoriutuisi omanojainen, luovaan ajatteluun kykenevä olento. Nykyisessä kehitysvaiheessamme etsimme eroavaisuuksia omasta näkökulmastamme käsin. Motiivina ei useinkaan ole halu ymmärtää, vaan aseiden hankkiminen vastaanpanemiseksi. Olemme menossa kohti vaihetta, jossa eroavaisuudet pannaan merkille yksinomaan ymmärtämistarkoituksessa ja sen ratkaisemiseksi, mikä on parasta. Silloin mentaalitason tieto ei enää sekoitu automaattisesti ja asianomaisen edes huomaamatta himoluonnon tarkoitukseen.

Tarkkuus eroavaisuuksien havainnoinnissa on oiva työväline, mutta jos sen tuloksena ajatus jähmettyy, syntyy ajatuskänkä, jota myös ennakkoluuloksi kutsutaan. Se muodostuu, kun mentaalienergian virtaus jää pyörimään yhteen kohtaan ja melkein hyytyy paikalleen. Vapaa liike sisään ja ulos estyy, uusia vaikutelmia ei synny eikä ulospäin suuntautuva ajatus kyseisestä aiheesta ole selkeä. Känkä kipeytyy ja tulehtuu ja on arka ulkopuoliselle kosketukselle. Ennakkoluulot yhdessä asiassa leviävät helposti ajattelutavaksi ja uusille aloille. Ihminen ottaa pian vastaan kaikki vaikutelmansa tämän känsöittyneen valheellisuuskeskuksen välityksellä. Monilla ihmisillä uskonnollisia ja henkisiä asioita käsittelevät osat mentaalirakenteessaan ovat niin kovettuneet ja känsien peitossa, että se estää kaiken lähestymisen aiheesta.

Keskiverto ihminen on kyllä tietoinen. Hänen tietoisuutensa asuu haluruumiin ja mielen yhdistelmässä (kama-manas), mutta hän ei ole tietoinen itsestään edes haluruumiin osalta, mentaalitasosta puhumattakaan. Halut ja tunteet ovat aina ”minun”, vaikka ne olisivat vain ulkoisten impulssien aikaansaamien muutosten havaintoja. Sama tapahtuu edelleen myös ajatusmaailmassamme: emme erota ulkomaailman vaikutusten herättämiä ajatuksia ihan ikiomistamme. Niin ollen fyysinen taso on ainoa ’todellinen’ maailma meille ja kaikki astraali- ja mentaalimaailmoin kuuluvat tietoisuuden ilmiöt ovat ”epätodellisia”, ”subjektiivisia” ja ”kuvitteellisia”. Mentaaliruumiimme on keskivertoisesti paljon vähemmän kehittynyt kuin haluruumiimme tai fyysinen ruumiimme. Oikeastaan ihminen tuntee vielä nykyisellään olevansa ”minä” vain fyysisellä tasolla, valvetilassa. Silloin osaamme erottaa selvästi, tapahtuuko fyysisessä ruumiissamme jotain ulkoisesta vai meistä itsestämme lähtöisin olevasta ärsykkeestä.

Kehitys on kuitenkin viemässä meitä kohti aikaa, jolloin tietoisuutemme keskus on pysyvästi mentaalimaailmassa. Silloin ihmisen saa liikkeelle pikemmin ajatus, idea kuin tunne. Nuoremmissa sukupolvissa muutos alkaa jo orastaa. Heidän kohdallaan ajatuksen ei enää tarvitse ainakaan koko aikaa ja kaikissa asioissa pukeutua haluruumiin astraaliaineeseen, ennen kuin ihminen voi tulla tietoiseksi impulssista käyttää mentaalisia kykyjään.

Ihmiskunnalla on vielä pitkä matka, ennen kuin kaikki käyttövälineet ovat täydellisesti alamaisia sielulle. Silloin korkeampi Itse ikään kuin imee alemman itsen itseensä ja sielu hallitsee ihmistä. Sellaisessa ihmisessä ei enää ole konfliktia eri ruumiiden välillä. Vaikkei hän vielä ole täydellinen, niin hänen käyttövälineensä ovat niin sopusoinnussa, että niillä ei ole kuin yksi päämäärä.

31.3.2019

Persoonallisuuden karma vai Itsen dharmia

Halu merkitsee aina halua suhteeseen jonkin kanssa. Myös siihen, mitä pelätään, vihataan tai kartetaan, muodostuu suhde. Haluvoima on vahva side ja nopea ajatusten ja tunteiden muodostaja, koska haluvoiman muotona on aina jotain, missä esiintyy sana ”minä”: ”minä” haluaa tai ei halua. Monissa henkisen elämän traditioissa ja opetuksissa kehoitetaan hillitsemään haluamista. Se on

”itsekästä”. Sen sijaan kehoitetaan suuntautumaan ”epäitsekkyyteen”, millä monesti tarkoitetaan omien halujen panemista syrjään ja huomion kiinnittämistä muiden halujen tyydyttämiseen.

Taolaisessa perinteessä haluamisen jättäminen vähemmälle huomiolle perustellaan toisin: halut ovat opittuja, eivät omia, yksilöitymisprinsiipin kannattelemia. Ympäristömme, perheemme, kasvatuksemme, jopa aikakausi, jossa elämme, saa meidät melkein automaattisesti omaksumaan haluja ilman minkäänlaista yksilöllistä arviota. Haluamme asioita, joita olemme oppineet haluamaan ja vältämme asioita, joita meidät on opetettu välttämään. Konkretisoiva mielemme, alempi mieli on näissä asioissa nopeaoppinen ja sitoutuu kulttuuriinsa ja sen perinteisiin huomaamatta.

Taolainen opetus neuvoo elämään omasta keskuksestaan käsin pysytellen keskitiellä ääripäitä vältellen. Se korostaa, että olisi parasta pidättäytyä toiminnasta, tunteista tai ajatuksista, jotka herättävät itsessä voimakkaita intohimoja puoleen tai toiseen. Into ja inho ovat kumpikin yhtä voimakkaita varoitusmerkkejä. Tätä pidetään hyvänä harjoituksena tilan raivaamiselle konkretisoivaan mieleen asioiden kohtaamiseen tuoreina, kuin ensi kertaa.

Teosofiasta opimme, että alempaan mieleen syntyvän tilan on mahdollista heijastaa jotain korkeamman Itsen ihmisenmallista. Hiljalleen muodostuu uusia kuvia ja uusia merkityksiä elämälle ja sen kuluessa tehtäville valinnoille. Sidos entisten halujen kohteisiin höllenee ja haluenergiaa alkaakin käyttää yksilöitynyt tahtominen.

Meistä jokainen hoitaa samanaikaisesti omaa kokonaista olemassaoloaan kunkin omalla tietoisuuden ja toiminnan tasolla ja tehtäväämme suuremman kokonaisuuden osana. Näin on fyysisessä maailmassa, mutta myös henkisen kehityksen tiellä. Mieli on se kohtauspaikka, jossa voimme valita, haluammeko tietää mitään suuremmasta evoluutiokokonaisuudesta, jonka osana meillä on oma tehtävämme vai keskitymmekö biologisen olemassaolon suorittamiseen.

Elämä voi olla persoonallisuuden karman toteuttamista tai toimeenpanotilaisuuksien avaamista Itsen dharmalle.

11.3.2019

Niin käy kuin on määrätty ...

... mutta kuka määräsi ja missä? Teosofia opettaa, että olemme jokainen itse oma määrääjämme. Jätämme itsellemme perinnön ja valvomme testamenttimme. Aatma-buddhi-manas eli henki-sielu-mieli-kokonaisuudessa määrääjänä voidaan pitää aatmaa. Se on ottanut tehtäväkseen ilmentää yhtä tiettyä aspektia sen kaiken sielusta, joka pyrkii ruumiistumaan tietyllä hetkellä universumissamme. Kukin ihminen vastaa yhden pienen osuuden toteutumisesta maailmankaikkeudessa inkarnoitumalla maapallolle olemassaolon ”pyhän” luonteen ehdoilla. Korkeampi itse, jota voidaan arkikielellä tässä yhteydessä kutsua vaikka sieluksi, osallistuu projektiin tuomalla mukaan kausaali- eli syyruumiiseen tallentuneen ”viisauden” aiemmista inkarnaatioista. Mieli, manas saa ominaisuutensa kunkin inkarnaation työvälineen, persoonallisuuden kautta. Jokainen noudattaa siis itse itselleen antamia määräyksiä siitä, mitä tuli tekemään ja oppimaan maanpiirissä. Vaihtoehtoisia tapoja on rajaton määrä, vaikka tarkoitus ja päämäärä pysyvät valittuna. Mitä selkeämmin ihminen tämän ymmärtää, sen pienempi on kitka ns. oman tahdon ja ns. kohtalon välillä. Kokonaisuus täyttää tehtävänsä joka hetki jokaisessa elämän toiminnassa. Tämän ymmärtäminen on ”viisautta”.

Kutsumme henkiselle kehityksellemme rajoja ja ehtoja asettavia seikkoja usein tosiasioiksi. Tällä tarkoitamme asioita, joiden haluaisimme olevan toisin ja joilla myös usein selittelemme henkisen kehityksemme hitautta. Toivoisimme kykenevämmä jättämään rajoittavat tosiasiat mielestämme, vaikka meidän pitäisi kehittyäksemme toimia aivan päinvastoin: historialliset, kulttuuriset,

kollektiiviset ja henkilökohtaiset kokemukset ”tosiasioina” ovat meille kehityksemme rakennusainetta. Aivan kuten tiiliä voi liittää toisiinsa umpimuuriksi tai jättää seinää tiilien kehystämiä ikkuna-aukkoja, niin myös elämäkokemusten tosiasioiden kehystämistä aukoista voi nähdä ja ymmärtää inkarnaationsa merkitystä. Mitä enemmän ihminen omistautuu muuttumaan kohti elämän merkityksen ymmärrystä, sitä vähemmän fyysiset faktat kätkevät merkitystään. Elämä eletään asennoituen hyväksyvästi siihen, mitä on, mutta niin, että ”on” ei sulje näkyvistä ”ikuista”.

Ihmisyyden toteuttamisen malli on sisäänrakennettuna meissä kaikissa. Se toteutuu oleelliselta rakenteeltaan samana, mutta muodoltaan erilaisena aina, koska se on jokaisessa inkarnaatioissa kulloisenkin ympäristönsä kanssa yhdistyvä muoto. Paras vertaus tästä asiasta on kukan puhkeaminen keväisin. Se on samanlainen, muttei sama kuin edellisvuonna. Sen funktio kukkivana kasvina on sama, mutta ulkoiset olosuhteet, joissa se tehtävänsä toteuttaa, täysin erilaiset kuin edellisvuonna. Se muodostaa joka vuosi erityissuhteen niiden olosuhteiden kanssa, jotka ovat tuolloin vallalla, mutta toteuttaa aina kukintaansa.

27.2.2019

Sitä saa, mitä tilaa

Kun teosofian opetuksiin tutustuva alkaa saada selvyyttä syyn ja seurauksen lain toiminnasta, ei harras kristittykään enää pidä pelkästään luojaansa tai kohtaloaan vastuullisena henkilökohtaiseen onneen tai onnettomuuteen vaikuttavista asioista. Jopa tottumukseksi muodostunut tapa rukoilla itselle tai muille apua, rauhaa, parannusta tai jonkin tarpeen tyydyttymistä muuttuu. On myös teosofisen elämäkatsomuksen omaavia, joiden mielestä rukous ei kerta kaikkiaan kuulu teosofille, mutta oikeastaan teosofit ovat varsinaisia ”mestari-rukoilijoita” sitä mukaa kuin oppivat ajatuksen voiman käyttöä.

Rukous luo ajatusmuodon, joka saa voimansa rukoilijasta ja hänen halustaan. Syntyvä ajatus on kuin elävä olento, joka kulkee värähtelytasonsa mukaisissa näkymättömissä maailmoissa etsien samankaltaisuutta, jolta saa vahvistusta. Siksi teosofian opetus auttavista ajatuksista neuvoo näkemään esimerkiksi sairastavan tai muuten apua tarvitsevan henkilön elinvoimaa säteilevänä, terveenä ja luottavaisena sen sijaan, että ajatuksissa olisi vain se, mikä puuttuu tai vaikean tilanteen aikaansaama surkeus tai huoli siitä, ehtiikö apu ajoissa. Ajatusvoiman käytössä on tärkeää osata luoda energinen mielikuva ja kyetä pitämään se mielessä. Niin paljon yksityiskohtia, hajua, makua ja ääniä mukaan kuvitelmaan kuin vain mahdollista ja sitten kuva liikkeelle hakemaan niitä, jotka tiettävästi osaavat vaikuttaa sen toteutumiseen. Enkeliolennot, deevat ja näkymättömät auttajat päivystävät ja ovat valmiina lisäämään kuvaan omaa energiaansa ja viemään asiaa kohti toteutumista. Ja lopuksi: kiitos avustanne.

Pyyntö saada apua henkisissä asioissa ja henkisessä kehityksessä toimii kaksinaisesti. Se vetää puoleensa auttamiseen omistautuneiden enkeli- ja ihmisolentojen (fyysisessä ruumiissa tai ilman sitä elävien) huomion ja toisaalta kääntää rukoilijan vastaanottavaiseksi tyynnyttämällä mielen. Silloin korkeampien tasojen värähtelyt pääsevät paremmin virtaamaan alaspäin. Tässä pätee vanha tosiasia, että samankaltaisuus vetää puoleensa. Mitä korkeammalle rukoilija kurottaa, sitä korkeamman tason vaikutusta hän tulee saamaan. Jumalainen elämä painautuu jatkuvasti alapuolisia rajojaan vasten. Jos alapuolella ollaan edes hetkellisesti samalla aaltopituudella, erottavaan muuriin ilmestyy rako voimanvirtausta varten.

Ajatuksen toimintalakien mukaan ihmisestä tulee se, mitä hän ajattelee. Meditaatio on korkeimman tason rukousta. Siinä ei pyydetä mitään, vaan asetetaan universaalisen ykseyden eteen. Kun alempi mieli on hiljaa, hengen on helpompi kohota synnyinpaikkansa portaille ja nähdä täydellisyytensä heijastuksen ovipeilissä.

”Mestarirokkoilija” jättää aina tuloksen toteutumisen karman ja yksilöiden kehitystarpeiden ratkaistavaksi: tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun.

17.2.2019

Aspiraatio ja desperaatio

Ihmistä ajaa henkiselletielle joko aspiraatio tai desperaatio. Oman henkisen polun alkupää löytyy usein desperaation, epätoivon kautta. Aineellisen elämän tavoitteet ja persoonallisuuden pyrkimykset ovat ehkä jääneet toteutumatta niin pitkään ja niin monta kertaa, että mieli myöntää tahtomattaan, ettei tiedä, mistä elämässä on kysymys tai ettei siinä voi olla kysymys ”vain” tällaisesta. Täytyy olla muutakin. Jos epätoivo on riittävän syvä, muodostuu hengähdystauko, jonka aikana mieli on hiljaa ja jotain uutta voi virrata mukaan ajatteluunkin.

Myös jo jonkin matkaa henkisen elämän tietä taivaltanut voi kohdata desperaation. Se yllättää usein silloin, kun henkistymiseen tarvittavan matkan pituus alkaa hirvittää tai vaatimukset tuntuvat ylivoimaisilta. Mikään ei auta tällaisessa tilanteessa niin hyvin kuin aspiraatio, jumalallinen pyrkimys. Vierasperäinen sana ’aspiraatio’ viittaa henkeen ’spirit’ ja on tässä käyttökelpoisempi kuin suomenkielinen.

Jonain päivänä tasapainoilu aspiraation ja desperaation välillä lakkaa ja vaakakuppi kallistuu pysyvästi aspiraation puolelle. Silloin kehittyminen henkisesti alkaa kiinnostaa ihmistä enemmän kuin persoonallisuuden kokemus desperaatio tyydyttymättömistä toiveista tai edes omasta heikkoudesta. Kun jumalallinen pyrkimys kutsuu, ei enää vertaile itseään muihin eikä mittaa omaa kehitystään millään asteikolla. Epätoivo ei valtaa, vaikka oppii lisää matkan suunnattomista ulottuvuuksista ja huimista korkeuksista. Aspiraation innoitus tyydyttää kulkijaa ja kutsuu ottamaan askeleen kerrallaan.

Teosofia tarjoaa tietoa henkisen tien löytymisestä ja sen seuraamisesta. Pyhien ja viisaiden kirjoitusten opiskelusta ja tietä koskevan tiedon keräämisestä muodostuu joskus hyvin varustettu karttahuone, jonka seiniä peittävät kartat, hyllyt notkuvat matkaoppaiden painosta, mutta jossa asustava ei ole pannut täytöntöön hankkimaansa tietoa.

Tiedon vankilan kalterit voivat estää meitä pääsemästä hengen yhteyteen, jos tiedon omaksumisesta muodostuu itseisarvo. Näin tapahtuu, jollei opittua tietoa suodateta ja sulateta ikiomaksi totuudeksi mieluiten viivyttämättä. Jumalainen pyrkimys kuljettaa meitä vain meidän itsemme asettamien tienviittojen mukaan. Muut kulkevat omia polkujaan.

Sri Samkaracaryan kirjassa Viisauden loistava jalokivi puhutaan viisauden aiheuttamasta hankauksesta meissä, jonka seurauksena jumalallinen pyrkimys levittää ympärilleen hienoa tuoksua kuin santelipuu, jota rapsutetaan. Antaa viisauden raastaa ja riipiä.

15.1.2019

Jokainen inkarnaatio on herätyskello

Ihmiselle on mahdollista päästä subjektiivisesti virittäytymään elävän tajunnan ymmärtämisen tasolle. On olemassa looginen, koeteltavissa oleva malli, polku, jota seuraamalla ihmistietoisuus avautuu käsittämään paikkansa laajemmassa kokonaisuudessa. Tämä ei ole meille kellekään täysin vieras asia, olemme vain unohtaneet, mistä olemme lähtöisin. Konkreettisen ajatteluun kykenevän ja abstraktiseen tai symboliseen ajatteluun kykenevän mielen rajapinta on se kohta meissä, jonka avulla on mahdollista suunnata kulkuaan ihmisenä. Buddhi-manas yhdistää meidät intuitiotasoon ja hengen

tasoon, kama-manas samaistuttaa meidät persoonallisuuteemme. Tässä kohtaavat sielumme ja persoonallisuutemme.

Jokaisen inkarnaation tarkoitus jokaisen ihmisen kohdalla on aina sama: kehittyä näkemään persoonallisuus ja sen inkarnaatiot työväliseinä ja muuttua itse korkeamman Itsen työväliseiksi. Persoonallisuus on sielun karma, sielun huolellisesti itselleen valmistama kärsimys vielä kokonaisuuden ulottumattomissa olevien mahdollisuuksien liittämiseksi mukaan. Jokainen inkarnaatio on herätyskello, jonka sielu on virittänyt herättämään meidät edellisten elämien aikana oppimatta tai omaksumatta jääneiden seikkojen huomaamiseen. Toisten kohdalla herätys tapahtuu pesuvatiin asetetulla rämisijällä, toisilla taas hiljaisella linnunlaululla, jossa on monta torkkutoimintoa. Useimmille tarvitaan kumpaakin vuorotellen.

Kun herätys onnistuu, havahdumme huomaamaan, että meissä asuu sisäinen tarve integroida persoonalliset pyrkimyksemme ”planetaariseen” osallistumiseen. Henkinen kilvoittelu kiinnostaa enemmän kuin persoonallinen menestys ”maailmassa”. Toimiimme ja ajattelumme tulee uusi järjestys. Persoonallisten halujen tyydyttämisen välttämättömyys lievenee jokaisessa uuden järjestyksen mukaisessa valinnassa. Halu tulla tuntemaan, mistä henkemme on lähtöisin, voittaa aina lopulta, mutta sen on tapahduttava yksilön vapaan valinnan perusteella. Jos sielun aikaansaama herätys kerää sen verran kriittistä massaa meissä, että se saa vaakakupin painumaan puolelleen pysyvämmiin, persoonalliset halut sulavat buddhi-manaksen tarkoitusperiin. Persoonaa ja kama-manas haluavat vain sitä, mikä eteen tulee. Näin on hyvin. Yksilöstä on tullut Polku itselleen. Persoonallisuus ei ole enää vain sielun karma, vaan myös sielun dharma.

22.12.2018

Jouluhenki

Joulunviettoon kuuluu perinteisesti ajatus jouluun kuuluvasta erityisestä ”hengestä”, joka valtaa vähitellen maailman. Rauha, hiljaisuus, pyhyys ovat meille tuttuja, mutta oikeastaan hallitsevin on ilo, suoranainen riemu. Joulu on koko luomakunnan, ei vain ihmiskunnan juhla. Ilojuhlan henki leviää ihmiskuntaan luomakunnan näkymättömistä kerroksista, jotka elävät kaikkiallisuuden tajuntaa arkitietoisuutena.

Enkelit, deevat, luonnonhenget, jopa elementaalit ovat alkaneet jo hyvissä ajoin valmistautua vuosittaiseen suureen voimanvuodatukseen, joka toteutuu jouluna. Ilo syntyy jo odotuksesta, sillä ne tietävät, mitä odottaa: valon voittoa pimeydestä, eteenpäinmenon jatkumista lepokauden jälkeen, voimaa olla parempi, kirkkaampi kukin omalla tasollaan. Sisäänpäin vetäytyminen vaihtuu ulospäin suuntautumiseksi. Valmistaminen, kerääminen ja pohtiminen kääntyy antamiseksi ja uuden löytämiseksi.

Enkelien ja muitten luonnonhenkien tunteet näyttelevät tärkeää roolia jouluhengen leviämisessä ihmisten keskuuteen. Näkymättömissä maailmoissa jouluvalmistelut alkavat ajoissa, koska siellä iloitaan tiedosta, mitä on tulossa. Asteittainen laskeutumisemme jouluun adventtisunnuntaiden muodossa heijastelee samaa. Ilo siitä, että joka vuosi joulun aikaan kaikilla tasoilla tapahtuu suoraa luovan voiman ja henkisen energian vuodatusta, täyttää hetkeksi maailman.

Joulu symbolisoi ensimmäistä vihkimystä, Kristus-tietoisuuden syntymistä ihmisessä. Se huipentuu jouluyönä siihen, että kaikki, jotka kykenevät, yhtyvät antaumukseen Ishvaralle, Elämälle ja eteenpäinmenolle. Vastalahjaksi alaspäin suuntautuu rauhan, ilon ja siunauksen virta kaikille. Koko maailma ”vihitään” tähän tietoisuuteen joka vuosi jouluna.

Jouluna jokainen meistä ihmisistä ja koko luomakunta helisee oman kellonsa tunnusomaisella äänellä. Värähtelyt ohjautuvat yhteen, soinnuttavat toisiaan ja yhtyvät hetkeksi ikuisuuden

musiikkiin. Silloin on rauhan hetki. Joulu voimaannuttaa enkelin olemaan paremmin enkeli ja ihmisen olemaan paremmin ihminen.

3.12.2018

Tarkkaileminen muuttaa

Muutos on tämän päivän iskusana. Kohtaamme muutoksia ja aikaansaamme muutoksia. Muutoksen tarve painostaa ja muutoskeinoja etsitään kuumeisesti kokeillen. Toisinaan tiedämme liiankin tarkkaan, mitä etsimme tai mihin pyrimme. Muutos menee sekaisin vaihdoksen kanssa, tai sillä etsitään rikki menneen paikkaamista tai ongelmien vaihtamista toisenlaisiin.

Muutos on eilisen juttu, mielemme keksintö, sillä se perustuu menneeseen, muistoon ja vertailuun. Muuttuminen sen sijaan on tämän hetken tapahtuma. Kaikki muuttuu, sanomme itsellemme ja toisille kolkolla äänellä. Vaikka tiedämme sen maailmankaikkeuden laiksi, jolle pitäisi pohjata elämässä, äänessämme särähtää tahaton toivottomuus kyvyttömyydestä pitää entisellään, säilyttää.

Suurinta valaistumista on oivaltaa, että asioita ei tarvitse muuttaa. Asioita on tarkkailtava. Oma itseä ei tarvitse muuttaa, mutta itseä on tarkkailtava. Tärkeintä on tarkkailla ja todeta ilman arviointia, mitä itsessä tapahtuu. Erityisesti kannattaa tarkkailla, mitä itsessä tapahtuu, kun kuuntelee toista. Loosikokous on mitä mainioin harjoittelupaikka itsessä tapahtuvan havainnoille. Hyppäsikö esiin arvio? Löinkö heti leiman puhujaan ja hänen asiaansa? Kannattaa myös tarkkailla, hyväksyykö itsensä vai eikö hyväksy itseään – muuallakin kuin loosikokouksessa.

Tarkkaileminen muuttaa. Muuttumisen tarkkaileminen ei ole sama kuin muuttaminen. Muuttumisen tarkkaileminen on ymmärtämistä. Heti, kun ei enää tarkkaile, ymmärtäminen lakkaa. Mieli alkaa lyödä asioihin nimilappujaan. Se ei ole ymmärtämistä, sanoo Anthony de Mello kirjassaan Havahtuminen.

Itsehavainnointiharjoitus kuuluu eri joogakoulujen ja meditaatioharjoitusten jokailtaisiin tehtäviin. Harjoituksessa korostetaan rehellisyyden tärkeyttä esimerkiksi silloin, kun käy läpi päivän tekemisiä, sanomisia ja ajatuksia ja tunteita. Puhuisin mieluummin inhorealisticesta toteamisesta. Rehellisyys omien epäonnistumisemme ja virheittemme suhteen menee useimmilla ruoskimiseksi, koska arviointi ja vertailu hiipii mukaan ennen aikojaan. Itsehavainnointi tuo esiin meihin kätkeytyvän erotuomarin, kauppiaan, näyttelijän, ohjaajan, diktaattorin, mielistelijän ja monia muita rooleja.

Muuttuminen henkisemmäksi, tietoisuuteen herääminen on tapahtuma, jonka suhteen ei voi esittää ennakkoehtoja tai vaatimuksia. Se voi olla äkillinen tapahtuma tai pitempiaikainen hienovarainen prosessi. Kun reagointi vähenee, muuttumiselle syntyy mahdollisuuksia.

20.11.2018

Illuusioiden jalostamisesta olemattomiin

Etenkin itäisessä henkisessä traditiossa on tapana korostaa harhan (maya) tuolle puolelle pääsemistä. Vertauksena käytetään usein tarinaa siitä, kuinka hämärään huoneeseen astuva säikähtää nurkassa kerällä olevaa käärmettä. Vasta valon sytytettyään hän huomaa, että kyseessä olikin köysikieppi.

Ainakin aloittelija hämmentyy itäisten henkisten opetusten toistuvista kehotuksista pitää fyysistä maailmaa harhana. Tässähän meidän on nyt eletävä eikä itsensä tai muiden pitäminen ”harhaisina” juuri auta. Jos tarkastelemme edellä esitettyä vertausta käärmeestä ja köydestä, huomamme, että huone on olemassa, samoin hämäryys ja köysikin. Havainnosta seuraava säikähdys on sekin totisinta

totta. Harhaa eli ei paikkansa pitävää on vain huoneeseen astuneen käsitys edessään avautuvasta tilanteesta. Sen perusteella ei kannata toimia.

Näin voidaan ymmärtää myös opetus fyysisestä maailmasta harhana: maailma on kyllä olemassaoleva, mutta käsityksemme asiasta on vaillinainen. Toiminta rajoittuu tarpeettomasti, jos elämme vain fyysisessä maailmassa ainutkertaisina persoonallisuuksina. Säikymme asioita, jotka eivät sitä ansaitse ja toisaalta jätämme käyttämättä mahdollisuuksia, joita meillä on.

Fyysinen maailma ihmisineen ja ilmiöineen on, mutta se ei ole ainoa maailma. Se on vain maailmojemme karkea-asteisin muoto. Se on saanut muotonsa sen sisällä ja ympärillä olevista hienompirakenteisista maailmoista. Kiinnostuksemme, mielipiteemme, tunteemme ja ajatuksemme muokkaavat maailmojamme, tiesimmepä siitä tai emme. Kun kerran joka tapauksessa luomme ja vaikutamme, kannattaa se ehdottomasti tehdä tietoisesti. Ajatukset, mielipiteet ja tunteet eivät korvaa fyysisiä tekoja, mutta ohjaavat niitä. Jos haluamme muuttaa tekojamme, on muutettava ensin niihin johtanutta ajatusta, tunnetta tai mielipidettä.

Synnytämme jokainen omat illuusiomme sen pohjalta, mihin yhteisöön olemme syntyneet. Ihmisen ensimmäinen tietoisuus ja arvot ovat aina hänen heimonsa hänelle opettamat. Ne muuttuvat illuusioiksi itsestämme ja ympäröivästä maailmasta. Miksi kutsua käsityksiämme itsestämme ja maailmastamme illuusioiksi? Koska ne pohjaavat elämän alkupuoliskolla melkein pelkästään persoonallisuuden ja heimomme päämääriin fyysisen elämänkaaren suhteen. Vain harva saa opetusta siitä, että olemme puhdas henki kotoisin hengen maailmasta ja elämme täällä maanpaossa fyysinen ruumis naamioasunamme.

Jokainen inkarnaatiomme on astumista hengen kirkkaudesta fyysisen maailman hämäryyteen. Jo heti kynnyksellä olisi hyvä pysähtyä ja hieraista silmiään, muttei se ole liian myöhäistä peremmälläkään.

1.11.2018

Valaistuminen on vasemman ja oikean aivopuoliskon avioliitto

Avioliitto on erittäin käyttökelpoinen vertaus aina, kun yritämme ilmaista ihmisen eri käyttövälineiden tai toimintojen yhteistyötä. Yhteiskunnassa sukupuolijako jaottelee meidät miehiin ja naisiin, mutta ihmisen eri käyttövälineet, ruumiinosat ja elimetkin voidaan jakaa napaisuutensa mukaan negatiivisesti tai positiivisesti latautuneiksi, maskuliiniseksi tai feminiiniseksi. Vasen aivopuoliskomme on feminiininen ja oikea maskuliininen. Jos fyysinen ruumis on feminiininen, on astraaliruumis maskuliininen, mentaaliruumis jälleen feminiininen jne.

Se henkinen valaistuminen, joka useimmiten on puheena henkisen tien kulkijoiden keskuudessa, on asteittainen, kumulatiivinen ja huomaamaton prosessi. Joogien oikotiet ovat eri asia. Kun vasemman ja oikean aivopuoliskon avioliitto toteutuu, syntyy aivopuoliskojen välinen sopusointu. Tapahtuneen voi huomata parhaiten seurauksista: ”Maalliset”, persoonalliset halut ja pelot katoavat. Ei ole enää haavoittuvuuden tai epätäydellisyyden tunnetta, muttei myöskään ylpeyttä pyrkimyksestä kaikkivoipaisuuteen. Vastuullisuus ja moraali muuttuvat pakosta luonnolliseksi. Henkisen ihmisen kannalta persoonalliset ”illuusiot” katoavat ja yksilön käsitykset, usko, asenteet ja mielipiteet muuttuvat. Uskallus lähteä elämään totuutta, joka tämän seurauksena paljastuu vähitellen, kasvaa ja luottamus elämään sellaisena kuin se kulloisellakin hetkellä tarjoutuu voimistuu. Tietämisestä tulee oma kokemus, jota kukaan ei voi viedä, koska muitten arviot kunkin omasta kokemuksesta ovat arvottomia. Paitsi vasen ja oikea aivopuolisko avioliittoon päätyvät myös ihmisen oma totuus omasta elämästä ja aktualisuus, tämänhetkisyys.

Aivopuoliskomme tunnistavat toisensa ”sielunkumppaneikseen” silmänräpäyksessä. Tämä on rakkautta ensisilmäyksellä, kunhan ne vain pääsevät silmäkkäin. Mikä siis estää? Tämän inkarnaation rooli, persoonallisuus, joka kohoaa aidan tavoin pitämään aivopuoliskot erossa toisistaan. Jos aita on harvahko, voi aidanraosta joskus nähdä vilahduksen vastapuolesta, mutta useimmiten kyseessä on jatkuvasti korkeutta kasvava lauta-aita.

Tarvitaan pystysuoran aidan kääntämistä vaakasuoraksi sillaksi, jota myöten vasen ja oikea voivat astua toistensa elämään. Tämän kääntötempun hoitaa useimmiten elämä itse vetämällä tavalla tai toisella maton persoonallisuuden jalkojen alta. Jollei yksilö säikähdä ilmalentoa ja ryhdy tukemaan kaatunutta aita uudelleen pystyyn, hän saa huomata aidan asettuneen itsekseen sillaksi. Persoonallisuus ei siis olekaan este, vaan välttämätön rakennusaine, kunhan sen roolinvaihdos aidasta sillaksi saadaan onnistumaan. Persoonallisuuskin suostuu yhteistyöhön, kunhan autamme sitä näkemään, että tärkeintä ei ole se, minkä roolin elämässä näyttelemme, vaan se, mitä elämä paljastaa yksilölle, joka roolin näyttelee.

20.10.2018

Kiintymättömyys tulokseen

Itsensä tuntemista korostetaan eräänä askeleena kohti ihmisen alemman nelinäisyyden ja ylemmän kolminaisuuden välistä yhteyttä. Yhteyskanavan luominen ja sen pitäminen avoimena edes hetkittäin päivittäisillä toimilla on henkistä elämää. Kun tämä kanava pysyy auki, ihmisen sanotaan valaistuneen. Silloin persoonallisuus katselee maailmaa ja itseään Itsen silmin.

Korostamme itsetuntemuksessa tiedon hankkimista siitä, kuka minä olen. Saattaisi olla hyödyllisempää ainakin ajoittain vaihtaa tiedon hankkiminen kokemiseen ja antautua kokemaan, kuka minä olen tai jopa elää sinä, joka minä olen. Suostuminen omaksi itsekseen on Elämälle antautumisen ensimmäinen askel. Uskonnot ja filosofiat suosittavat ihmiselle viisautta hyväksyä asiat elämässään ja tyytyväisyyttä osaansa vapauttamalla itsensä persoonallisista preferensseistä. Se on yllättävän vaikeaa, ellei ole joutunut pakkotilanteeseen, jossa ei muita vaihtoehtoja ole näkyvissä. Suostuminen omaksi itsekseen tarkoittaa oman elämäntiensä hyväksymistä ilman ehtoja ja selityksiä tai suosionosoitusten odotusta. Vaikeaa tästä tekee persoonallisuuden pitäminen poissa prosessista. Persoonallisuus suostuu kyllä siihen, että hyväksymme itsemme sellaisina kuin olemme, mutta sen mielestä siitä pitäisi seurata jotain hyvää, kuten helpompaa kulkua vaikeuksien keskellä tai edes kiitosta rehellisyydestä.

Useimmat meistä pääsevät hyväksyvään flow-tilaan helpoimmin silloin, kun teemme jotain, josta pidämme paljon. Silloin meidän itsemme ja tekemisen yhteys löytyy automaattisesti ja tuntuu hyvältä ja oikealta. Otteemme tekemiseemme on rento. Rentous tulee siitä, että emme ole kiintyneet tulokseen ainakaan vielä ja kunnioitamme sitä sellaisena kuin se suvaitsee meille näyttäytyä. Rentous ja spontaanisuus syntyy vaihtoehtojen samankaltaisuudesta ja -arvoisuudesta meille sillä hetkellä työmme tuloksen suhteen.

Aina, kun onnistumme pitämään polariteetin kummatkin päät yhtä aikaa olemassa ja samanarvoisina, kosketamme ikuisuutta, yhtä Elämää. Ja se todella tuntuu! Sopusointu tekijän, hetken ja toiminnan kohteen välillä on hyväatekevä, mutta se ei tarkoita yhtä paljon kumpaakin, vaan kahden suhdetta niin, että syntyy jokin kolmas. Ei kannata yrittää muuttaa kumpaakaan kahdesta osapuolesta toiseksi, vaan saada ne luomaan jokin kolmas, mikä ei perustu kummankaan luopumiseen, vaan yhdistymiseen.

Rentous tuloksen suhteen on myös käytännön elämässä asioiden ratkaisemistekniikka, olipa kyse toiminnasta tai elämänasenteesta. Taolainen filosofia opettaa, että on mahdotonta saada aikaan

toimivaa käytännön ratkaisua ilman jonkinasteista välinpitämättömyyttä, irrottautumista tuloksesta ja omista siihen kohdistuvista haluista.

7.10.2018

Sopusointu on rytmiä

Kiinan kielen kirjoitusmerkissä, joka tarkoittaa sopusointua, harmoniaa on kaksi osaa: ensimmäinen tarkoittaa hirssilajiketta, jota käytettiin yleisesti vellin valmistamiseen. Toinen osa merkitsee suuta. Sopusointu on siis suuhun sopivaa hirssiä. Sopusoinnun käsitteen pohjana on tässä keittotaito, kyky yhdistää eri ainesosia niin, että ne muodostavat miellyttävän kokonaisuuden ilman, että mikään aineksista menettää sille ominaista identiteettiä. Tähän käsitykseen perustuen näyttää siltä, että sopusointua ei kannata yrittää ”keittää” mistä tahansa aineksista. Pataan on pantava aineksia, jotka eivät helposti menetä ominta ydinolemustaan edes joutuessaan läheiseen kosketukseen toisten aineiden kanssa. Viisauden aspekti antaa aineellekin rytmin, sattvan.

Sopusointu on yinin ja yangin keskinäistä rytmiä, jonka perustana on käsitys siitä, ettei mikään mukana oleva ominaisuus ole parempi tai huonompi. Harmonia ei ole yinin ja yangin ominaisuuksien sekoittamista niin, että molempien oleellinen luonto uhrataan. Päämääränä ei ole neutralointi, vaan tilan tarjoaminen omintakeisuudelle. Kunpa muistaisimme tämän silloin, kun tähtäämme sopusointuun neuvottelemalla sopimusta, joka perustuu ominaisuuksien sekoittamiseen eikä malliin, jossa erilaisuudet täydentävät toisiaan tai tekevät tilaa toisilleen vaihtamalla roolia keskeisestä sivustalta tukevaan ja päinvastoin.

Tangoon tarvitaan ehkä kaksi, mutta rytmiin, sopusointuun, harmoniaan tarvitaan aina kolme: paitsi kaksi energiaa, mielipidettä, henkilöä tai maailmaa niin myös tilanne, ympäristö, ajankohta. Nämä ovat se suu, johon hirssivellin herkullisuutta sovitetaan. Liike on ikuista, ja rytmisyys on kaikkiallinen laki. Harmonia, rytmi on keskinäistä resonanssia yhteisessä tilassa ja tilanteessa. Se on myös maailmankaikkeuden jumalaisen suunnitelman perusaspekti. Kaikella on sisäsyntyinen taipumus pyrkiä palauttamaan mahdollisesti häiriintynyt sopusointu eli rytmi. Teosofiassa tunnemme tämän oikaistumisen lain karmana.

Ei ole mahdollista luoda kaikissa tilanteissa toimivaa kaavaa, jonka perusteella voisi laskea, paljonko kunkin osapuolen on annettava kutakin ominaisuuttaan tai otettava vastaan toiselta. Etsimme usein oikeaa muotoa tai todellisia periaatteita sen sijaan, että soveltaisimme hiukan enemmän ”taolaista” luovuuden ja mielikuvituksen rytmiä eri tilanteissa. Ihmisten, kulttuurien ja kansojen välisissä suhteissa pidämme usein tärkeämpänä olla oikeassa kuin onnellisia. Sopusointu ei ole tasapeli, kuten ei rytmikään, mutta win-win-tilanne se on kaikille osapuolille.

20.9.2018

Miten löytää oma henkinen kohtalonsa?

Jokaisessa inkarnaatiossaan yksilön kohtalona on elää täysi elämä tavalla, joka on ominaista kullekin yksilölle. Miten löytää oma henkinen kohtalonsa heräämällä hengen todellisuuteen, tulisi olla ihmisen elämäntehtävä, ja kaiken opetuksen tulisi tähdätä tämän kyvyn hankkimisen.

Oman heimon käyttäytymissäännöt ja oikean ja väärän käsitykset opettaa meille yhteisö, johon synnymme. Meidän on tarpeen alkuun sopeutua ympäristöömme omaksumalla nämä opetukset, mutta oman henkisen kohtalonsa toteuttamisessa ei ole kyse sopeutumisesta eikä yhdenmukaisuudesta. Henkisyys on paluuta hengen ykseyteen oma ainutlaatuisuus kehitettynä parhaaseen mahdolliseen

kuntoon. Tämä paluumatka sisältyy jokaiseen ihmiseen, itse asiassa jokaiseen soluun ja atomiin meissä.

Yksilöllisen aspektin on kaikkina aikoina pitänyt taistella olemassaolonsa oikeutuksesta ja paikasta yhteisön ja ryhmän säilymisen etujen kanssa. Yksilöllisyys on erottautumista yhteisöstä – alkuun ehkä jopa poisvetäytymistä kenties ovet paukkuen. Sitten siitä tulee yksilöllisten kykyjen tuomista yhteisöä rikastuttamaan. Mitä tiiviimpi heimo yhteisö on, sen lujempi on vastareaktio jokaista yksilöityvää kohtaan. Oma yksilöllisyyden, henkisen kohtalon toteutumiseen ei saa tarvita yleisön aplodeja. Tähän kompastumme useimmin ja katkeroidumme kannustuksen puutteesta tai luovumme luottamasta yksilöllisyyteemme ja keskitymme hankkimaan hyväksyntää. Tai sitten alempi itsemme ottaa ”ego tripin” ja elämme yhteisöämme kiroten. Henkinen kohtalomme, joka koostuu juuri yksilöllisen elämäntarkoituksen elämisestä todeksi yhteisössä, saattaa jäädä toteutumatta kokonaan.

Oma henkinen kohtalo muodostuu itseltämme aiempien inkarnaatioitten tuloksena saamamme perinnön käyttämisestä tämänkertaisen elämän olosuhteissa. Meistä saattaa tuntua, että perintöosamme on ollut niukka aineellisesti. Tai sitten manaamme ankeaa lapsuuttamme tai ympäristön nuivaa suhtautumista yksilöllisyytemme erityispiirteitä kohtaan. Kuinka usein unohdamme, että omanojaisuus ei vahvistu ympäristössä, jossa kaikki suhtautuvat kannustavasti yksilöllisyyteemme. Aineellisen tai henkisen tuen puute on osa sitä perintöä, jonka olemme halunneet itsemme ottavan vastaan ja käyttävän harjoitusmahdollisuutena.

Jokainen henkisesti herännyt, valaistunut on uusi mutaatio niissä henkisissä geneeissä, jotka hän on perinyt. (Eckhart Tolle).

5.9.2018

Elämä kehittyi muotojen kautta

Elämän kehitys on olemassaolevan esiin tulemista. Tämä tarkoittaa, että kaikki, mikä on joskus ”kehityksen päätteeksi” oleva, on jo mukana aivan alusta lähtien. Mutta elämä tarvitsee muodon ollakseen aidosti aineen ja hengen yhteenliittymä. Vaikka kaikki, mikä on oleva, on olemassa alkusolussa, ei alun muoto kykene päästämään sitä esiin. Tähän tarvitaan paremmin kehittyneen elämän ominaisuuksia ja kykyjä ilmentävä ”kehittyneempi” muoto. Kaikki muuttuu, kehittyi. Mitään tai ketään ei ole luotu valmiiksi sellaiseksi kuin ne nyt tai vastaisuudessa ovat, kertoo teosofinen opetus.

Myös ihmisessä elämän kehitys tapahtuu kehittyneemmän, täydellisemmän, paremman pääsyllä esiin vähitellen. Elämän kehittyminen meissä on antamista, poisantamista pikemmin kuin jonkin hankkimista tai saamista. Opettelemme antamaan pois rajoittuneisuutta, yksipuolisuutta, häiriintymisalttiutta tai kiinnipitämistä. Niin kutsuttu hengen voitto aineesta onkin hengen ja aineen symbioosi. Ihmiseksi syntyminen on tähän osallistumista. Lopputulos hengen ja aineen yhteenliittymä. Se on muoto, jossa sekä henki että aine on ominaisuuksiensa puolesta oma itsensä parhaimmillaan. Se onnistuu kaikkien osalta viimeistään sitten, kun nykyinen ihmiskunta on kokonaisuutena saavuttanut tämän tason. Kehittymisestään kiinnostuneet voivat tietoisesti nopeuttaa prosessia muun muassa alkamalla kiinnittää huomiota hengen ja muodon yhteistyöhön itsessään.

Kukaan ei anna ihmiselle mitään, mitä ei jo ole olemassa mahdollisuutena eikä myöskään ota sitä pois esimerkiksi sen takia, että mahdollinen esiinpääsy tuntuu syystä tai toisesta kestävän. Kätkeä nyt jotakin täydellistä, mikä on jo olemassa, jonkin sellaisen alle, josta vapautuminen on niin vaivalloista! Älytöntä, huudahtaa kehitystavoitteitaan huokaileva ihminen, muttei voi mitään sille, että kerran kauan sitten liikkeelle lähtenyt jumalallinen kipinä meissä tahtoo takaisin lähtöpaikkaansa. Itse asiassa se ei voi olla tahtomatta takaisin, sillä halu palata alun yhteyteen on osa sen rakennetta.

Hengen ja muodon yhteenliittymä ihmisessä moninaistuu kokemusten kautta, joita se hankkii näkyväisessä ja näkymättömissä maailmoissa. Mitä monipuolisempi muoto, sen vaihtelevampia kokemuksia hengelle tarjoutuu muodon välityksellä. Matka on tässäkin asiassa tärkeämpi kuin päämäärä. Kunpa innostuisimme matkanteosta ja luottaisimme sen verran, että heittäytyisimme estotta seikkailuun.

22.8.2018

Yksilöllisyys pukeutuu persoonallisuuteen

Henkisen kehitystason eräänä mittana sanotaan olevan sen, missä määrin persoonallisuus, alempi itse on yksilöllisyyden ja korkeamman Itsen hallinnassa ja työvälineenä. Omien persoonallisten piirteiden käsittäminen tämänkertaisen inkarnaation työvälineiksi tuo järjestyttävää syvyyttä yksilöllisen itsen kokemiseen. Oman rakenteen jäsentelyn voi aloittaa joukolla ihmetteleviä kysymyksiä: mistä sain nämä vaatteet, tämän asun? Kuinka paljon arvoistani ja asenteistani tuli asun mukana? Missä olen minä, jos tämä kaikki onkin vain roolipuku? Tai naamiaisasu?

Teosofiassa puhutaan persoonallisuudesta ja fyysisestä ruumiista käyttövälineinä. Englannin kielen vastaava termi on ”vehicle”, jota käytetään arkikielessä kulkuneuvoista. Persoonallisuus on siis matkantekoväline, jonka avulla liikumme kehityksessämme pienen matkan eteenpäin. Käyttövälineemme kuljettaa meitä ennalta sovittua reittiä tarkoitukseen sopivissa maisemissa ja riittävällä nopeudella. Matkatoverimmekin ovat valikoituneet sen mukaan, millaiset matkakokemukset virittävät meitä kehityksemme kannalta tarpeelliseen suuntaan.

Oman minän erottaminen itsen käyttämästä vaatetuksesta ei ole helppoa eikä kaikkien mielestä edes tarpeellista. Ongelmana on se, että roolipuvun mukana tulee myös rooli ja persoonallisuuden ikioma ja itsenäinen reagoitokyky. Persoonallisuus provosoituu helposti omasta puolestaan. Sen reagoitukynnys on usein matalampi kuin yksilöllisen itsen. Tätä tosiasiaa on mielestäni hyvä hyödyntää yksilöllisen itsen etsimisessä. Omien reaktioiden kyseenalaistaminen on helppo aloittaa räikeimmistä provosoitumistilanteista kysymällä itseltään, mistä reaktio tuli ja kuka tai mikä provosoitui sen sijaa, että pitää kaikkia reaktioitaan omien sisäisten arvojensa ilmentyminä. Järkeä ja ymmärrystä saakoon suunvuoron näissä tilanteissa. Nehän osaavat hetkessä luetella tosiasiat, jotka oikeasti uhkaavat fyysistä tai henkistä turvallisuuttani tai todeta lakonisesti, ettei asia, josta olen polttamassa päreeni, kuulu minulle tippaakaan.

Itse on hiljaisempi ja kykenevämpi itsenäisempään olemassaoloon kuin persoonallisuus. Jatkuva reagointi ei ole itselle elinehto kuten persoonallisuudelle eikä sille ole välttämätöntä, että ”minun puumerkkini pitää siinä näkymän” kuten *Nummisuutarien* Esko toteaa Aleksis Kiven samannimisessä näytelmässä. Kirjassa *Mestarin jalkojen juuressa* annetaan yltyöyksinkertaiset, mutta vaikeasti noudatettavat ohjeet sanalliseen reagointiin: onko se, mitä aiot sanoa totta, ystävällistä ja hyödyllistä. Ellei, älä sano sitä.

22.5.2018

Deevat ja ihmiset kehittyvät rinta rinnan

Miltä tuntuisi elää rakenteeltaan sellaisena, että maailmankaikkeuden suuri kehityssuunnitelma muodostaisi oman tajunnan sisällön? Kosminen harmonia olisi kuin hermoston rakenne, jolla aistitaan maailmaa. Silloin se, mistä on lähtöisin ja miten itse kuuluu kosmiseen ympäristöön, ei olisi tietoa, jonka voi unohtaa tai jättää huomiotta, vaan käyttöjärjestelmä, jolle kaikki perustuisi. Miten

mikäkin asia on täydellisimmin oma itsensä, olisi pohtimatta kirkkaasti ja luonnollisesti tajunnassa. Et voisi kuvitellakaan, miltä tuntuu elää niin, ettei tajunta kokisi koko ajan yhteyttä alkulähteeseensä. Sinulle ei olisi luonnollista, että muoto rajoittaa tajuntaa. Olsit tottunut siihen, että asia on päinvastoin: tajunnan kuuluu ympäröidä muoto. Jos näin olisi, olisit deeva (luonnonhenki) etkä ihminen.

Deevat ovat muodon matriisin ylläpitäjinä aineelle ja energialle ja kaikelle, mitä ihminen keksii niistä tehdä. Deeva on parhaimman lopputuloksen prototyypin perussävelen ylläpitäjä ja rakennusaineen rakentumisen mahdollistaja, jotta kehitys olisi tapahtuisi. Aina valmiina olemaan siltana ja mahdollistajana, kun aineesta tai energiasta kuuluu kutsu. Aina valmiina sisällyttämään muiden tekijöiden aiheuttamat olosuhteitten muutokset prototyyppiin ja tekemään uuden parhaimman muotin. Mikä suurenmoinen palvelutehtävä! Deeva ei osaa olla samalla tavalla aloitteen tekijänä kuin ihminen, mutta kuuntelee korvat höröllä, missä päin sitä kutsuttaisiin. Deevat vasta opettelevat luojiksi, kohdentamaan tajuntansa, minne itse haluavat. Me ihmiset, heidän kanssakulkijansa opettelemme kehittymään tietoisesti.

Deevat eli luonnonhenget jäävät usein meiltä teosofisissa yhteyksissä keijukaisasteelle. No ei nyt sentään, sanoo joku, muistammehan sentään enkelit. Harvoin kuitenkaan syvennymme perehtymään siihen, miten ihmisten ja deevojen kehityslinjat leikkaavat ja kuinka ja missä voimme oppia toisiltamme. Deevakunta tarkkailee meitä oppiakseen lisää tietoisuuden ”rajoittamisesta” johonkin itse valittuun kohteeseen ja toiminnan valitsemista sen mukaan. Me ihmiset voimme harjoitella ”deeva-asennetta”: oman, kullakin hetkellä kokonaisuuteen kuuluvan tehtävän hoitamista hiljaisesti ja sopusointuisesti ja ylimaalliselta tuntuvaan tyyntä hyväksymistä: kaikki on täydellistä universumissa.

Päätimme Uranus-looshissa sukeltaa tähän maailmaan kesälooshimme kokouksissa. Tulkaa mukaan!

Deevakesää kaikille!

6.5.2018

Henkireikinä

Sanotaan, että maailmankaikkeuden alkuhiukkasten kohtalon ratkaisivat vetovoima ja työntövoima. Hiukkaset, jotka osuivat toiseen hiukkaseen siten, että vetivät toisiaan puoleensa ja jäivät kiinni toisiinsa, kasvoivat maailmoiksi. Ne, jotka eivät törmänneet mihinkään toiseen hiukkaseen, siirtyivät kauemmas ja palasivat lopulta ”alkuainevarastoon”.

On toisenlaisiakin tarinoita energioiden hakeutumisesta toistensa seuraan. Kun mikä tahansa tiivistyy tarpeeksi tiukaksi ja tiheäksi, se muodostuu tukoksi omalle kehitykselleen. Ihmiskunnan historian synkissä tarinoissa on monta, joissa ihmiskunnan karma on lopulta tiivistynyt niin paksuksi energiaksi, että mikään ei voinut estää latauksen purkautumista. Siksi on tärkeää, ettei esimerkiksi omanvoitonpyynti pääse tiivistymään yhdessä ihmisessä, yhdessä perheessä, yhdessä kansakunnassa tai yhdessä rodussa maailmankaikkeuksista puhumattakaan. Myös pelko, huoli ja ”kiire” saavat tiivistyessään aikaan hirveää jälkeä.

Tiivistymisen estämiseen tarvitaan henkireikiä, jolla tarkoitan väliainetta, joka pitää ominaisuuden tai energian hiukkaset sopivan höllässä kosketuksessa toisiinsa. Henkireikä muodostuu, kun löytyy hiukkasia, joihin ympäröivien hiukkasten ominaisuudet eivät automaattisesti tartu, vaikkei se sinänsä yritä tönä mitään kauemmaksikaan. Henkireikä ei yritä muuttaa tilannetta tai ympäristön ominaisuuksia, ei edes ns. parempaan suuntaan, vaan tyytyy siihen, ettei anna niiden automaattisesti vaikuttaa itseensä. Kuten mielen hallintaan tähtäävässä hengityksessä niin tässäkin se pieni väli on

kaikkein tärkein. Pieni väli muodostaa reiän hengelle kulkea hiukkasten välissä. Myös pitkälle tiivistynyt, ominaisuuksiinsa tukehtumisillaan oleva alkaa hengittää, kun henkireikiä ilmestyy sinne tänne ennen kuin tiiviysaste saavuttaa huippunsa. Reikien lukumäärä on ratkaiseva, ei reiän koko. Jollei henkireikiä ole suhteellisesti ottaen tarpeeksi johonkin tiettyyn massaansa nähden, ei tiivistymistä voi estää.

Yksilö voi toimia henkireikänä, samoin looshi, yhteisö, kaupunginosa, maa tai kansa. Kun huolestuminen ja kauhistelu alkaa levitä, henkireikä ei hyppää mukaan. Kun pelko tuntuu tarttuvan kaikkiin, henkireikä kieltäytyy pelon levittämisestä, myös itsensä suuntaan. Kun arvostelu on päivän sana, henkireikä katsoo hetken toisaalle. Neutraali suhtautuminen on usein tärkeämpää kuin tietoinen yritys muuttaa tilannetta toisenlaiseksi. Muuttamisen yrittämisessä on se vaara, että tavoitteeksi valikoituu puhtaasti henkilökohtainen näkemys, joskin ”kaikkien parasta” tarkoittavan viittaan pukeutuneena. Nöyryys sen suhteen, ettei mahdollisesti tiedä joka asian osalta tilanteelle tarkoitettua kulkusuuntaa, on korkea henkinen ominaisuus.

17.4.2018

Mutta kun... jos vain...

Kaikki ehdollistettu johtaa kärsimykseen, opettaa buddhalainen totuus. Teksteissä asia todetaan useimmiten vielä tarkemmin: ihmismielen aikaansaama ehdollistaminen johtaa kärsimykseen. Kun oikein yksinkertaistetaan, saadaan tulokseksi, että ehdollistaja kärsii.

Ehdollistamme asioita lisäämällä toteamuksiimme, ajatuksiimme tai suunnitelmiimme päälauseen perään sivulauseen, joka alkaa tutulla konjunktioilla: ettei vaan... kunhan vain... mitä jos... jos edes kerran... kun silloinkin... varmasti jos... jne. Kun mieleemme ehtii muodostamaan kuvan siitä, kuinka asioiden pitäisi olla tai kuinka ne olivat joskus menneisyydessä, syntyy samalla valmius verrata lopputulosta odotuksiin ja niiden toteutumiseen annettuihin ehtoihin. Eikä ehdollistaminen tarkoita vain pahan ilman lintuna olemista ja pettymykseen valmistautumista, vaikka pessimistihän ei pety... Myös optimistinen ja sinänsä mahdollisesti aivan realistinen menestyksen odotus ehdollistaa ja altistaa kärsimykselle tai oikeastaan on kärsimistä. Mieli alkaa siirtää menneisyyttä tulevaisuuteen ja arvelee jo, ettei varmaan kauan kestä ennen kuin... tai jos nyt tällä kertaa, niin entäs seuraavalla kerralla... Arvottavat adjektiivit kuten hyvä, huono, onnistunut, epäonnistunut ja tykkään - en tykkää -ajattelu kertovat ehdollistumisemme luonteesta. Kärsijä on siellä, missä vertailijakin. ”Kyllä minä niin mieleni pahoitin, kun ...”

Eri filosofiat ja uskonnot tarjoavat vaihtoehtoja kärsimyksestä eroon pääsemiseksi. Yhdessä hävitetään kärsijä, toisessa annetaan kärsimykselle uusi nimi. Eräänä tienä voi olla myös ehdollistamisen vähentäminen tai jopa lopettaminen. Kaikille tavoille yhteistä on tilanteelle avoimena oleminen ilman ehtoja tai määreitä. Lisää muutoksia, huokaa moni. Muutos on lähes loputtomasti esillä työelämässä, taloudessa kuin perheessäkkin ilmastosta puhumattakaan. Meille tarjotaan muutosvalmennusta ja varoitetaan muutosvastaisuudesta. Useimmiten muutos tarkoittaa entisestä luopumista

ja uuden ottamista sen tilalle. Mutta emmehän me todellisuudessa muutosta tarvitse, vaan muuttumista, muuttumisen sietämistä ja muuttumisen aikaansaamista. Muuttuminen voi olla toinen nimi myös ihmisessä itsessään tärkeimmälle eli integraatiolle, yhteensovittamiselle ja kokonaistamiselle. Yhteensovittaminen ei ehdollista lopputulosta, vaan toimii tilan antamiseksi kaikille osatekijöille kokonaisuuden määräämässä suhteessa.

En anna elämän epäonnistua siinä, mitä se minulle tarjoaa. Kommentoin vain päälausein ilman adjektiiveja.

4.4.2018

TIETÄMÄTTÖMYYS ON VAPAUTTA

Toisinaan tuntuu, että me ihmiset emme milloinkaan ole niin luottavaisia minkään asian suhteen kuin silloin, kun emme tiedä kyseisestä asiasta juuri mitään. Tietämättömyys vapauttaa mielemme. Käytettävissämme olevien katsantokantojen valikoima tuntuu olevan rajaton ja uskalluksemme kertoa mielipiteemme kaikille muillekin yhtä rajaton.

Kaikki saamamme lisäinformaatio, jokainen tiedonmurunenkin alkaa kasvattaa muuria valinnanvapaudellemme. Kun varteenotettavia seikkoja tulee paljon, tuntuu, että istumme faktojen vankityrmässä. Tiessään on vielä äsken tuntemamme valinnanvapaus ja tilalla on keskenään ristiriitaisten tietojen tyrannia. Vanha kansa varoitteli vastoin ”parempaa tietoa” tekemisen vaarallisuudesta. Mutta kuka kertoo, mikä infoähkytilanteessa on ”parempi tietoni”.

Ajattelemme mielellämme, että ”parempi tieto” olisi jälleen eräs informaatiomurunen, mutta luonteeltaan niin tärkeä, että kykenisi ratkaisemaan koko tilanteen haluamallamme tavalla. Ns. vanhalle kansalle se kyllä taisi olla ratkaisumalli, joka on kussakin tilanteessa kokonaisuuden kannalta moraalisesti oikein. Vastoin ”parempaa tietoa” tekeminen oli yksinkertaisesti sama kuin tehdä moraalisesti väärin. Näin meitä on aikojen kuluessa kouluttu kuuntelemaan sisäistä ääntämme ja tekemään sen kanssa yhteistyötä.

Uskoopa sisäiseen äänen tai ei, niin itse kunkin ”parempi tieto” on tietoinen valinta sen suhteen, minkä asian sallin vaikuttavan valintaani. Se ei ilmeisesti tarkoita oikeampaa tai paikkansapitävämpää tietoa, vaan valintatilanteen tiedostamista, ikään kuin kirjaisi ylös sanat: teen nyt valinnan tämän asian perusteella. Siis jälleen kerran: asenne ratkaisee. Tämän mukaan vastoin ”parempaa tietoa” tekeminen on kuin väittäisi, ettei minussa ole mitään tai ketään, joka voi valita, että ratkaisu on muissa käsissä. Tositilanteissa on monia asioita, joita emme voi korjata, muuttaa, estää tai edistää, joiden kulkuun emme voi enää tai vielä puuttua, mutta asenteemme niihin voimme valita aina. Ja elämä odottaa meiltä aktiivisuutta, ei uhriutumista asenteen valinnassa. Näin valinnanvapaus ja valintojen kirjo onkin jälleen omissa käsissämme.

Mystikot ja meditaation harjoittajat puhuvat kullekin hetkelle antautumisesta ja sen hetken tietämyksen käyttämisestä ohjenuorana valinnoissa. Hetkelle antautuminen on samalla antautumista korkeammalle itessämme, elämämme kuviomallille, kokonaisuunnitelmalle, jossa meillä on osamme. Se on meille useimmille harjoitusta vaativaa, sillä ihmiskunnan tajunnan tärkein erityispiirre on sen kyky fokuoittaa, siis valita kokonaisuuden osa ja keskittyä siihen.

27.3.2018

Lempeys on kova läksy

Ympäröivän yhteiskunnan, kanssaihmistien ja jopa koko ihmiskunnan kollektiivisen tyhmyyden päivittely on ymmärrettävää, kun on itse saanut silmiään avatuksi syyn ja seurauksen lain vaikutuksien suhteen. Tiedon lisääntyessä monen on vaikea enää lukea itseään samaan joukkoon niiden kanssa, joiden näkemys ihmisyydestä rajoittuu tämänkertaisen inkarnaation fyysisen tason etujen tavoitteluun ja joiden asenne tuntuu pilaavan kaikkien muidenkin suorituksen. Onko tässä mitään toivoa, kun suuri osa ihmiskunnasta ei tunnu ymmärtävän mitään, huokaa moni aidosti huolissaan.

Pelkkä vajavaisen ympäristön sietäminen on meille useimmille kova läksy. Kymppi plussan ja papukaijamerkin siitä saisi vasta, kun osaisi katsoa lempeydellä sielunsa ikkunoista ulospäin. Miten

vaikeaa onkaan kokea todeksi, että valo, joka loistaa oman selkäni takaa ja tekee minulle mahdolliseksi nähdä ikkunoitteni ulkopuolisen maailman avarammin, loistaa myös niiden ikkunoiden takana, joissa pimennysverhot ovat alasvedettyinä eikä ikkunoitakaan ole pesty aikoihin.

”Tyhmyydelle minä olen vihainen kuin rakkikoira”, totesi jo Nummisuutarien Esko Aleksis Kiven näytelmässä. Maailman tyhmyydestä räkyttäminen ei totisesti ole loppunut, päinvastoin rakkikoiran vainumme on vain terästynyt. Se huomaa erehtymättömän tarkasti, missä mennään pieleen ja kenen syy se on. Oman näkemyksen avartuminen tuo mukanaan lähes vastustamattoman halun opettaa, kertoa, kuinka asiat oikeasti ovat. Opettaja hehkuu opettamisen intoa, koska muistaa, kuinka paljon esimerkiksi tieto henkisistä totuuksista ja karman laista selkeytti omaa näkemystä. Taisipa mieleen pujahtaa ajatus, miksi kukaan ei kertonut minulle tästä aikaisemmin. Vasta tarkempi muisteleminen osoittaa, että vihjeitä kyllä tarjottiin, mutta enpä ollut valmis ottamaan niitä vastaan. Nyt muistelen kiitollisina niitä lempeitä sanoja ja katseita, joilla tyhmän rajoittuneeseen asenteeseeni suhtauduttiin.

Annie Besant ja C W Leadbeater totesivat aikoinaan kirjoituksissaan Teosofisesta Seurasta, että sen tavoitteena ei niinkään ole tarjota jäsenistölle mentaalista kehitystä kuin kohottaa niitä, jotka ovat vastaanottavaisia buddhisille vaikutuksille ja herättää heidän sensitiivisyytensä spiraalin suurempien käänteiden suhteen. Buddhitason tieto eli viisaus ei ulkoista havaitsemiensa epäkohtien syitä yhteiskuntaan tai muihin ihmisiin. Räkyttävä rakkikoira rauhoittuu viisaaksi vahtikoiraksi, todelliseksi kultaiseksi noutajaksi tositoimissa.

22.2.2018

Kokonaissumma pyrkii prototyypikseen

Mielestäni paras kuvaus meidän jokaisen korkeammasta itsestä on tuotekehittelyssä käytetty sana ’prototyyppi’. Se on täsmälleen suunnittelijan ajatuksen mukainen versio tuotteesta. Se on usein valmistettu käsityönä yksittäiskappaleeksi, mutta jo suunnitteluvaiheessa on täytynyt ottaa huomioon, miten valmistuksen ongelmat ratkaistaan. Ihmisen prototyypin muodostuminen alkaa kosmisten energioiden kokoamisesta tiettyyn malliin. Me kutsumme näitä malleja muun muassa säteiksi. Prototyyppi pyrkii painamaan vaikutelman itsestään yksilön kehityksen kokonaissummaan, joka kertyy eri inkarnaatioiden kokemuksista ja inkarnaatioitten väliaikana suoritetusta kokemusten tarkastelusta ja opetuksen omaksumisesta.

Ihmisyksilön prototyyppi toteuttaa ainutlaatuista tehtäväänsä kerätä ihmisenä olemisen kokemuksia juuri tietynlaisen kosmisten energioiden summana. Prototyyppi ei välttämättä ole täydellinen sanan siinä mielessä, jossa sitä useimmin käytämme, mutta se on varmasti paras, ihannemalli. Ihanne on tietysti aina ajatus, mentaalitason ainetta, joka jo syntyessään on ottanut huomioon ykseyden, kaiken yhteisen parhaan. Tämä malli raivaa itselleen tietä alemmas karkeampaan aineeseen ja elähdyttää meitä jokaista viimeistä fyysisen tason atomia myöten. Mutta voi, miten erilaiselta lopputulos saattaa näyttää. Emme millään tunnista itsessämme, muissa tai maailma ilmiöissä ihanteen vaikutusta. Monen on vaikea uskoa, että kehitys olisi parempaan päin. Mutta prototyyppi ei katoa mihinkään. Sen vaikutus jatkuu kohti toteutumistaan, vaikka ainakin alkuun ihanteen tunkeutuminen aineen karkeimmille tasoille näyttää saavan aikaan vain vastavaikutuksensa.

Ihminen on kokonaissummansa. Eri inkarnaatioissa ominaisuudet, kyvyt ja taidot muodostavat erilaisia kuvioita kuin kaleidoskoopin rakeet. Särvät hiovat toisiaan ja kaikille löytyy loppujen lopuksi jonkinlainen kolo, jossa vaikuttaa, vaikka alkuun osa ominaisuuksista peittää kokonaan toiset alleen. Kokonaissumma vankistuu ja selkeytyy sitä mukaa, kun kokemuksemme ykseydestä lisääntyy. Keräämme kokonaissummaa syuruumiiseemme, seuloimme keräämäämme inkarnaatioiden

välillä ja tuomme omaksumamme mukanaamme, kun seuraavan kerran saamme tilaisuuden antaa prototyypin vaikuttaa fyysisen tason kokemuksiimme. Luvassa on jatkuvasti paraneva painos.

5.2.2018

Kuuntele elämän laulua

Vanhassa elämänmallissa Intiassa ihmisen elinaika jaettiin neljään 21 vuoden jaksoon. Muinaisessa järjestelmässä ihminen käytti ensimmäiset 21 vuotta käyttövälineittensä eli fyysisen, tunne- ja ajatusruumiinsa hallinnan saavuttamiseen ja yhteiskunnassa vaadittavan koulutuksen hankkimiseen. Seuraavat 21 kuluivat hoitaen maallisia velvollisuuksia ammatissa ja perheessä. Sen jälkeen keski-ikässä seurasi mahdollisuuksien mukaan luopuminen aiemmista maallisista toimista, yrityksen, talon ja omaisuuden jättäminen jälkikasvun käsiin ja vetäytyminen puolison kanssa erilliseen pieneen asumukseen, jossa omistauduttiin seuraavat 21 vuotta lepoon ja henkiseen kanssakäymiseen sekä meditaatioon. *Grihasta* eli taloudenhoitokauden päätyminen ihmisen maallisessa olemassaolossa merkitsi henkisen elämän käännekohtaa, jota pidettiin fyysistä syntymää tai kuolemaa tärkeämpänä. Sen jälkeen seurasi neljäs 21 vuoden vaihe, joka saattoi merkitä täydellistä eristäytymistä yhteisön elämästä ja kontemplaatiota luonnon helmaan vetäytyneenä, mikäli henkilö näin halusi.

Nykyaikaisen eurooppalaisen elämäntyylin olosuhteet eivät ulkonaisilta olosuhteiltaan tue tämän tapaista henkiseen kehittymiseen tähtäävää elämäntapaa, mutta moni meistä saattaa tuntea sisällään kutsun johonkin tämän suuntaiseen. Jokin tuntematon ja outo haalistaa värit kaikesta siitä, minkä aiemmin antoi riemulla täyttää elämän. Tyhjyyden tunne ajaa monet aloittamaan alusta kuin 21-vuotias konsanaan: kakkoskierros samoja maallisia velvollisuuksia, jotka jo kerran hoidettiin ja kilpajuoksu nuoremman sukupolven tahdissa. Eletyn elämän kokemusten tarkasteluun tarvittavat työkalut saattavat olla ensin hukassa, mutta löytyvät kyllä. Tuntuu kornilta sanoa, mutta onnekkaimmat kohtaavat äkkipysähdyksen kriisin, sairauden, yllättävän elämänmuutoksen tms. muodossa. Arvot, kuten nykyisin asia ilmaistaan, saavat uuden tärkeysjärjestyksen. Elämän merkitys selittyy uudella tavalla ja jollei seurauksena olekaan suoranainen vetäytyminen viisaan rauhaan metsän siimekseen, niin mielen hiljentäminen tai päivittäinen pyhyiden koskettaminen tulee tärkeäksi.

Uskonnoilla oli aiemmin yksinoikeus ihmisen elämän merkityksen selittämiseen, mutta kun uskontojen asema on muuttunut, on ihmiselämän merkityksen käsittelykin siirtynyt toisille areenoille. Dharma, tämänkertaisen inkarnaation mahdollisuus ihmisen kehityksessä hoituu silloin vain jotenkuten. Pääroolissa on nuristen vastaanotettu tämänkertaisen elämän kypsytynyt eli hoidettavaksi valikoitunut osa karmaa. Henkinen edistymisen on hitaanlaista, kun ihminen ei tiedosta valintojensa motiivia. Keski-ikä kutsuu meitä tutkimaan itseämme kaikkiallisena olentona. Moni on löytänyt teosofiasta oivat välineet ja perspektiivin, johon asettaa itsensä ja elämänsä.

21.1.2018

Kaikk' elämä on yhtä ...

Henkisyys on vapaaehtoista toimintaa, jonka tarkoitus on muistuttaa meitä hengen, psyyken todellisuudesta tai kuten teosofiassa sanotaan herättää ihmisen ego-Itse- akseli toimivaksi. Hengen ehdoilla eläminen perustuu ykseyden kokemiseen ihmisten, luomakuntien ja jumaluuksien välillä. Ykseyden kokeminen ei välttämättä ole äkillinen näky, jossa hengen ja aineen maailmojen väliset verhot tilapäisesti ohentuvat ja ”näemme” selvemmin kuin tavallisesti sen, mistä runoilija sanoo:

”Kaikk’ elämä on yhtä ...” Tosiasiassa olemme kaikki yhtä, olemme aina olleet ja tulemme aina olemaan. Näin opettavat kaikki uskonnot ja filosofiat.

Ykseyden ymmärtäminen voi hiipiä tietoisuuteemme myös melkein varkein. Saatamme ensimmäisenä huomata, kuinka valintojemme motiivit muuttuvat. Ne eivät perustu enää opetettuun oikeaan tai väärään, vaan ykseyden kannalta vahingollisesta pidättäytymiseen ja ykseyden ylläpitämiseksi suotuisan valitsemiseen. Löytääpä se meidät miten tahansa, se ei koskaan tapahdu ilman seurauksia. Yksi tekee tietoisien päätöksen harjaantua katsomaan kaikkea ykseyden kannalta, toinen saa käteensä kaiken elämän ykseydestä kertovan kirjan ja ymmärtää olevansa täysin samaa mieltä asiasta. Kolmas vaihtaa elämässään lähes kaiken ruokavaliosta harrastuksiin ja ystäviin tultuaan vakuuttuneeksi aiemman elämäntapansa vahingollisuudesta ykseyden kannalta.

Suurin muutos tapahtuu mieleemme toiminnassa. Mieli tarvitsee aina kaksi pistettä, joista valita. Sille asia on aina joko niin tai näin. Aika on sille menneisyyden siirtämistä tulevaisuuteen. Pelkkää tätä hetkeä ei sille ole olemassakaan. Sen sijaan ykseys on todellinen yin-yang-kokemus: vastakkaisuudetkaan eivät ole toistensa vaihtoehtoja, vaan synnyttäjiä. Ykseydessä toimiva mieli oppii sietämään sitä, että vastakohdatkin ovat läsnä yhtä aikaa eikä niiden välillä tarvitse valita. Mustan ja valkoisen lisäksi asiat saavat lukemattoman määrän harmaan sävyjä eikä se ärsytä enää.

Kun joko-tai ei enää ole ainoa toimintamalli eikä kaikkea tarvitse määritellä joko hyväksi tai pahaksi, emme enää ulkoista edes kaikkein kielteisimpiä ilmiöitä pelkästään muihin ihmisiin, muuhun maailmaan. Emme uhriudu elämälle. Olemme silloin elämän kanssa samalla puolella eikä mikään saa enää meitä uskomaan, että elämä haluaisi meille pahaa. Tietoisuus ykseydestä elämän kanssa kasvattaa seikkailunhaluamme, huumorintajuamme ja virhevaraamme itsemme, muitten ja koko maailman suhteen. Vähemmän tiedostavina elävien kanssaihmissen ahtaat näkemykset eivät saa meitä enää pois tolaltamme ja epävarmuuden sietokyky kasvaa. Mutta tärkeintä on, että elämän merkitys ei enää katoa. Ihminen ei jaksakaan elää ilman merkitystä.

9.1.2018

Tilaa liikkua vain sisäänpäin

Uuden suunnan elämälleen löytäneet kuvaavat tapahtumaa useimmiten tilanteeksi, jossa entiset keinot oli käytetty loppuun tai tie tuntui nousevan pystyyn eikä vaihtoehtoja ollut näköpiirissä. Kuvaus on osuva, sillä vain alemman itsemme vaietessa voi korkeammalla olemuspuolellamme olla mahdollisuuksia saada sanomansa kuulluksi. Tavallisesti se käyttääkin hetken salamannopeasti hyväkseen, sillä kokemus on osoittanut, ettei mielen hiljaisuus ja tulkintojen loppuminen kestä kauaa. Henkinen löytyy vasta, kun ei ole tilaa liikkua muualle kuin sisäänpäin.

Ne, jotka ovat löytäneet itselleen uuden elämää kantavan ajatuksen, toisin sanoen lähteneet kulkemaan ns. henkistä tietä ajatustaan tietoisesti toteuttaen, kuvaavat ratkaisua lopulta aina yhtäkkiseksi. Se ei ole harkiten ja vaihtoehtoja punniten tehty valinta, vaan pikemmin kuin hyppy pois entiseltä polulta. Hyppy ei voi olla asteittainen. Se joko tapahtuu tai ei. Kun on hypännyt pois entisestä suunnasta uuteen, ei ole kyseessä entisen tietoisuuden jatkuminen, vaan laajentuminen uuteen suuntaan. Uuden henkisen elämän ajatuksen puhuteltaessa meitä olemuksemme syvyydessä on kyse uuden mutaation siemenen heittämisestä mielen alueella. Siemenen putoaminen on yhtäkkäinen kertatoimi, itäminen, kasvu ja kukinta elämänikäinen prosessi.

Uusi henkinen ajatus tai suunta tuntuu aluksi helpotukselta etenkin umpikujakokemuksen jäädessä taakse, mutta sen tulee olla myös innostava tai virkistävä, nostattaa tunteita, sillä tietyn intensiteetin, lähes intohimon syntyminen on välttämätöntä, jotta jaksaisimme. Henkiset pyrkimykset ilman intensiteettiä, tulta, ovat uuvuttavia harjoituksia. Sitä

paitsi intensiteetti hakee omat toteuttamiskeinonsa. Intensiteetti, tuli, on osoitus aatteen tulemisesta yksilöllisesti omaksi.

Henkisen tien kulkeminen vaatii omien yksilöllisten arvojen löytämistä ja kehittämistä. Se on mahdollista vasta jättämällä taakse arvot, joita vaalimme vain siksi, että yhteisömme tai gurumme on niin opettanut. Henkisen tien kulkeminen perustuu vapaudelle eikä sitä ei ohjaa ulkoinen eikä sisäinen auktoriteetti. Kulkija on omillaan ja ottaa vastuun teoistaan, myös karmansa ja alitajuntansa puolesta. Kun kykenee katsomaan sitä, mitä elämä tuo keskeyttämättä tai tulkitsematta, se näyttää tien karman vaikutuksien yli. Karma lakkaa estämästä henkisellä tiellä kulkemista. Se muuttuu tieksi.

Henkisen tien kulkeminen on toimivan suhteen luomista elämän kanssa ja tehokasta kommunikointia yhteyden löytämiskokemuksesta oma itsemme eri aspektien välillä ja miksei myös muitten ihmisten kanssa. Henkinen ihminen elää hetkestä toiseen eikä tarvitse edellistä eikä seuraavaa hetkeä, jotta olisi, mitä on. Elämä elää eläjää.